СЕРЕДА, 15 БЕРЕЗНЯ 2006 РОКУ ■ № 47 (3797)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

У день виборів звертайтеся до суду

Ранкове засідання 14 березня

Порада для виборців, які в день виборів не знайдуть свого прізвища у виборчих списках або воно буде перекрученим. Так вирішила Верховна Рада, яка, як виняток напередодні заслуховування питань дня уряду, терміново розглянула низку законопроектів з приводу вдосконалення виборчого законодавства. Парламентарії, виконуючи волю погоджувальної ради, дружно включили до порядку денного кілька відповідних законопроектів і навіть планували розглянути їх за скороченою процедурою, тобто без обговорення. Через що нарвалися на зауваження «ревнителя» законодавства Юрія Кармазіна, який наголосив, що жодні домовленості, в тому числі на погоджувальній раді, не можуть перекреслювати норм Регламенту Верховної Ради і Конституції України. Як з'ясувалося, обговорення потребував уже перший законопроект, що розширював права громадян в оскарженні неточностей у списках виборців саме в день голосування.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Голова парламенту — у Львові

Сьогодні у Львові з офіційним візитом побуває Голова Верховної Ради України Володимир Литвин. Він планує зустрітися із членами Асоціації місцевих рад, керівниками підприємств та установ, провести прес-конференцію, виступити в прямому ефірі обласного телебачення. У центрі уваги — обговорення соціально-економічних і політичних проблем області. Увечері львів'яни зможуть поспілкуватися з гостем у Національному театрі ім. М. Заньковецької.

Про політику, Росію і газ

Президент України Віктор Ющенко переконаний, що після парламентських виборів зовнішньополітичний курс України на євроатлантичну інтеграцію залишиться без змін. Про це він заявив учора на розширеній прес-конференції за участі представників центральних і регіональних ЗМІ, присвяченій майбутнім виборам до Верховної Ради України. Водночас Президент відзначив, що Росія була, є і буде стратегічним партнером для нашої країни. При цьому він вважає, що помилково перед виборами розхитувати ситуацію в нашій країні мовними, церковними чи інтеграційними питаннями.

(Закінчення на 5-й стор.).

Нота протесту не дає права на звільнення

Україна вимагає від Президента Білорусі Олександра Лукашенка звільнити наших громадян. Напередодні одного із засуджених до адміністративного арешту активістів Студентського братства випустили за рішенням Мінського міського суду, повідомила прес-служба Міністерства закордонних справ України.

На арешт п'яти активістів та перешкоджання роботі журналістів дипломатичною нотою відреагувало українське Міністерство закордонних справ. Українська сторона вимагала звільнити затриманих українців та надати змогу працювати акредитованим журналістам. Непорозуміння намагалися також залагодити в. о. міністра закордонних справ України Борис Тарасюк у телефонній розмові зі своїм білоруським колегою Сергієм Мартиновим і посол України в Білорусі Валентин Наливайченко. Однак, попри ці зусилля, четверо наших співгромадян поки що залишаються під вартою.

«Навіщо нам привозити терористів? У нас тут своїх вистачає, ось увесь ліс попиляли!»

Міністерство оборони України наполягає на тому, що телеканал «Росія» має спростувати дані про таємні в'язниці ЦРУ на українській території. Інформація, що такі заклади, можливо, розміщені на території українського гарнізону «Макарів-1» (військова частина 1247), пролунала 12 березня в програмі «Спеціальне розслідування». Автор сюжету послався на главу Комітету Верховної Ради України з національної безпеки й оборони Георгія Крючкова, який нібито також отримав відповідний анонімний лист.

(Закінчення на 4-й стор.).

■ **НОВИНИ**

Дністер може підтопити

Майже 600 дворів у Борщівському, Заліщицькому і Монастириському районах Тернопільської області можуть опинитися у зоні підтоплення, якщо нагряне тепло. З-понад 400 річок, що протікають територією краю, найнебезпечнішим є Дністер. Під час потепління наприкінці лютого рівень води в річці істотно піднявся, але за безпечні рамки не вийшов. Як буде у березні — невідомо, але в обласному управлінні з надзвичайних ситуацій кажуть, що до великої води готові. Про небезпеку людей уже сповістили, створили загін рятувальників, сконцентрували техніку. Поки що підйом рівня води у річках безпечний, **повідомляє наш власний кореспондент Любов ЛЕВИЦЬКА.**

КОРОТКО

- **На Закарпатті тривають пошуки кількох туристів, які могли опинитися під лавиною**
- **На Харківщині порушено кримінальну справу проти посадовців ВАТ, які завдали підприємству 2,3 млн. грн. збитків**
- **Міністерство охорони здоров'я зазначає позитивну тенденцію щодо створення умов для контролю над епідемією туберкульозу в Україні**
- **Як запевняє керівництво Мінтрансзв'язку, це відомство не порушує питання про негайну приватизацію портів**
- **Урядовий комітет схвалив проект постанови про Державну національно-культурну програму «Золота підкова Черкащини»**

Телеграма в №

До редакції надійшла телеграма із Чернівців зі зверненням до Верховної Ради.

«Педколектив ЗОШ № 5 м. Чернівці просить вас винести на голосування на пленарному засіданні Верховної Ради України законопроект, реєстраційний номер 9089 від 10/02-06 р. «Про внесення змін до Закону України «Про державну службу» як невідкладний — директор Жуковська С. В.

■ **КОНКУРС**

Перемога нашої піаністки

На всесвітньо відомому конкурсі музичного мистецтва «Марія Каллас Гран-прі» в Афінах українська піаністка, слухачка Ганноверської консерваторії, Марія Кім розділила вищу нагороду — другу премію — з японським конкурсантом. Першу премію — Гран-прі — не присуджували, **повідомляє УНІАН.** «Виступ української піаністки викликав сплеск овацій переповненого залу найбільшої концертної сцени Греції «Мегаро музики» і став гідним представленням української школи класичного музичного мистецтва», зазначили в прес-службі Міністерства закордонних справ України.

У 32-му щорічному Міжнародному конкурсі музичного мистецтва цього року взяли участь 37 учасників із двадцяти однієї країни світу.

■ **ФОТОФАКТ**

В Одесі триває II Міжнародний конкурс скрипалів імені Давида Ойстраха за участю музикантів з 12 країн світу.

На знімку: свою творчість представляє скрипачка з Японії Маюко Камію.

Фото Андрія НОВАКА (Укрінформ).

Турин (Італія). У четвертий день Зимових параолімпійських ігор українські біатлоністки окупували весь п`єдестал пошани в перегонах на 7,5 км серед спортсменів з вадами опорно-рухового апарату. Триразовою параолімпійською чемпіонкою стала наша Олена Юрковська. «Срібло» та «бронза» — у Світлани Трифонової та Людмили Павленко. Маючи у своєму активі чотири золоті, п'ять срібних та чотири бронзові медалі, Україна очолила медальний залік Параолімпіади!

Прес-служба Генпрокуратури підтвердила наявність кримінальної справи, порушеної за фактами прослуховування Службою безпеки України посадових осіб

Парламентські вибори-2006 обійдуться державі в мільярд гривень і стануть найдорожчими в історії України, — повідомила перший заступник голови бюджетного комітету Верховної Ради Людмила СУПРУН

■ У НОМЕР

Найвищі ціни і найнижчі зарплати

Житомиряни розповіли про свої біди Голові Верховної Ради Володимиру Литвину

Глава парламенту відвідав з робочою поїздкою Коростишів, що на Житомирщині. Поспілкуватися з Володимиром Литвином до місцевого палацу культури прийшли не лише представники органів місцевого самоврядування, а й пересічні громадяни **(на знімку)**. Цікавість виявилася непідробною, бо зала постійно поповнювалася дедалі новими й новими учасниками діалогу. Саме такий формат спілкування запропонував Володимир Литвин. Тож місцеві мешканці не соромилися ставити гострі запитання і діалог тривав майже дві години.

Коростишівців насамперед непокоїли соціальні проблеми. Серед них — найвищі серед регіонів країни ціни на електроенергію і водночас одна з найнижчих заробітна плата. За один кіловат спожитої електроенергії вони сплачують сорок копійок, тоді як середня заробітна плата по області становить близько 600 гривень (загалом по країні майже 900 гривень), а у селі й того менше. Як у таких умовах нам виживати? — цікавилися коростишівці.

Одна з причин низьких заробітків полягає в тому, що оплата праці у собівартості продукції становить менше 10 відсотків. Ще в не такі й далекі часи цей показник сягав понад 30 відсотків, а в інших країнах він становить 50 відсотків. Саме через це у країні немає конкуренції й дуже дешева робоча сила. Тому Володимир Литвин переконаний: треба переходити на погодинну оплату праці і водночас підвищувати розмір заробітної плати. Такі кроки нададуть можливість наповнити Пенсійний фонд.

Несправедливою місцеві мешканці вважають і систему пенсійного забезпечення. Чому, цікавилися вони, держслужбовці мають отримувати у кілька разів вищу пенсію, ніж усі інші? На переконання глави парламенту, держслужбовцями мають бути всі, хто працює на державній службі, — лікарі, вчителі, працівники культури тощо. Тоді такі проблеми не виникатимуть. У відповідь зала вибухнула шквалом оплесків.

Поспілкувався Голова Верховної Ради й з представниками місцевої преси. Відповідаючи на запитання місцевих акул пера стосовно тотожності рейтингів політичних партій результатам виборів, Володимир Литвин зазначив: «Оскільки за два тижні до виборів рейтинги не оголошуються, а процеси відбуваються динамічно, гадаю, що відмінності будуть, до того ж істотні». Вплинуть на результати перегонів і дебати між партіями, упевнений глава парламенту.

Олена ГОРБУНОВА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Без самоврядування не може бути держави

Під час робочої поїздки до Одеси Голова Верховної Ради Володимир Литвин взяв участь у зібранні представників місцевого самоврядування Одеської області — депутатів обласних та районних рад, міських, сільських та селищних голів.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

В. Литвин зустрівся з представниками органів місцевого самоврядування області

Місцеві депутати одностайно наголошували на потребі посилити роль самоврядування, формуванні бюджету країни знизу догори, а не навпаки. Зокрема, в Арцизькому районі на Одещині, за словами голови райради Костянтина Пелівана, лише 11 відсотків районного бюджету становлять власні доходи, а все решта — це дотації та субвенції. Тоді як місцеві ради і сільські та селищні голови повинні відповідати за все — від зруйнованих доріг до розв'язання соціальних проблем людей. Тому, зауважували у своїх виступах представники місцевого самоврядування області, без сильних регіонів та місцевого самоврядування не може бути і сильної державної влади.

Місцевих депутатів наразі турбує і те, що у новообраних радах можуть бути не представлені цілі села чи навіть райони. Оскільки, за новим виборчим законом, усі ради — від районної до обласних — обиратимуть за суто пропорційною, партійною виборчою системою.

Виступаючи перед депутатами місцевих рад, Голова Верховної Ради Володимир Литвин підтримав більшість пропозицій щодо зростання ролі самоврядування та участі територіальних громад у державному управлінні, збільшенні частки місцевих бюджетів. Однак констатував, що, на жаль, за останні місяці можемо говорити лише про одне досягнення — уповільнення темпів падіння економіки. За словами глави парламенту, треба говорити про перегляд держбюджету-2006, чітко визначивши пріоритети та фінансування державних програм. Першочерговими програмами, на думку Володимира Литвина, мають стати охорона здоров'я, ситуація в АПК, проблеми з енергоносіями тощо.

Голова Верховної Ради зазначив, що на прикладі Одеської області яскраво видно загрозливі тенденції, зокрема падіння торговельного сальдо. Говорячи в цьому контексті про вступ України до СОТ та прийняття низки необхідних законопроектів, чотири з яких парламент має розглянути нинішнього тижня, глава парламенту наголосив на потребі врахування інтересів національних товаровиробників та утриманні прагматичних стосунків із Росією. На переконання В. Литвина, якщо ми вже ступили на дорогу до СОТ, цей шлях треба пройти. Однак так звані сотівські закони, зокрема і щодо ставок ввізного мита, діяльності філій іноземних банків у нашій державі тощо, мають вступати у дію з моменту вступу нашої держави до СОТ, а не раніше. Під час перегляду цьогорічного бюджету, на погляд Володимира Литвина, слід навести лад в адмініструванні податку на додану вартість. До того ж, вважає Голова Верховної Ради, під час виконання державного кошторису важливо зробити акцент на реалізації регіональних програм з урахуванням особливостей кожного краю.

Коментуючи вчорашнє рішення парламенту про додаткове виділення 137 млн. грн. ЦВК для збільшення зарплати працівників дільничних виборчих комісій та інші технічні зміни до виборчого законодавства України, які мають упередити будь-яке можливе фальшування під час виборів, Володимир Литвин повідомив, що одразу направить на підпис Президентові прийняті парламентом закони, і є домовленість, що глава держави підпише ці закони. «У мене була розмова з Президентом, він висловив певні сумніви, але я його, здається, переконав», — сказав глава парламенту. Характеризуючи загалом хід виборчої кампанії, яка наближається до фіналу, Володимир Литвин закликав «відмовитися від катастрофізму». «Сьогодні лунає багато розмов про те, що вибори будуть зірвані. Але суспільство і країна не витримають чергового вибуху», — сказав Голова Верховної Ради.

Юліана ШЕВЧУК.
Київ—Одеса.

У день виборів звертайтеся до суду

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 14 березня
(Початок на 1-й стор.).

Представник «Регіонів» Микола Комар доповів, що цим документом передбачено надати можливість виборцям, які не знайшли свого прізвища у списках виборців, звернутися до суду в день виборів або отримати таке право від самих виборчих комісій. Його підтримав і представник Народного блоку Литвина Василь Надрага. Однак проти виступив член УНП Іван Заєць, який категорично заперечив право виборчкомів поповнювати списки виборців у день голосування, і навів приклад, коли на деяких дільницях такі комісії вносили до списків виборців по п'ять тисяч осіб. Комуніст Юрій Соломатін звернув увагу на слабкий склад виборчих комісій і закликав вагомі політичні партії взяти відповідальність за доукомплектування виборчкомів кваліфікованими людьми. А соціаліст Сергій Матвієнков звів усі ці зауваги докупи: як можна дозволяти таким некваліфікованим комісіям та ще й вносити додаткові прізвища у списки виборців у день голосування. Як наслідок — набрати належної кількості голосів за законопроект не вдалося. Не пройшла і пропозиція Володимира Литвина забрати право коригувати виборчі списки у дільничних комісій і дозволити робити це окружним. Більшість парламентаріїв вирішили «дмухати на холодне» — дозволити поповнювати списки виборців у день голосування лише адміністративним судам.

Інша річ — два виборчі законопроекти, що було підтримано парламентською більшістю, тобто більш як 300 голосами. Один із прийнятих законів уточнює ті чи інші норми виборчого законодавства. Зокрема, зобов'язує (а не лише дозволяє) доукомплектувати дільничні комісії; дозволяє членам окружних виборчкомів проголосувати на місці своєї роботи в день виборів, а також доручає ЦВК через ЗМІ провести навчання виборчих комісій. Другим законопроектом внесені зміни до держбюджету-2006 року. Внаслідок чого вдев'ятеро буде збільшено плату членам виборчкомів (замість 17 грн. кожен з них зможе отримати по 150 грн.).

Так само дружно, конституційною більшістю, парламентарії повернулися до двох питань, які не знайшли підтримки раніше. Проголосували і прийняли Національну програму мінімізації наслідків Чорнобильської катастрофи на 2002—2005 роки та на період до 2010 р. А також загальнодержавну програму ведення сільськогосподарського виробництва на території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок катастрофи на ЧАЕС, на 2005—2015 роки.

Лише після 11-ї години вдалося розпочати у рамках дня уряду розгляд питання про стан епідемії туберкульозу в Україні і шляхи її подолання. Цифри — жахливі. На сто тисяч громадян — більш як 80 хворих на туберкульоз (для порівняння: середній європейський показник — 30 туберкульозників на 100 тисяч населення). На обліку у протитуберкульозних закладах перебуває більш як півмільйона осіб, до них щорoку додається майже 40 тисяч. Цю страшну хворобу діагностують на пізніх стадіях — тобто вже важких і занедбаних, коли людині допомогти практично неможливо. Майже третина серед уперше виявлених хворих на туберкульоз — діти до 14 років. Найбільшою «оазою» туберкульозників є наші «зони» — тюрми, слідчі ізолятори, де показник захворюваності на туберкульоз майже в 50 разів перевищує середньоукраїнський. Доповідач — заступник міністра охорони здоров'я **Валерій ІВАСЮК (на знімку)** — звернув увагу на історію туберкульозної епідемії в Україні і нагадав, що проблема визріла не сьогодні і що ще в 1993 році медична громадськість звертала увагу тодішнього Президента України Леоніда Кравчука на цю загрозливу тенденцію. Дісталося представникам попередньої влади, котрі, за словами доповідача, розбазарили майно протитуберкульозних диспансерів, лікарень і санаторіїв. Заодно він оцінив систему протитуберкульозної диспансеризації за радянських часів і фактично закликав повернутися до неї. Проектом постанови з цього приводу передбачено визнати роботу уряду в подоланні епідемії туберкульозу незадовільною. Остаточно визначиться депутатам. Пан Івасюк зауважив, що уряд готовий до політичних висновків парламенту напередодні виборів, одначе він, як і потім деякі учасники обговорення проблеми, назвали конкретні заходи, яких слід вжити негайно, щоб більшість із нас не потрапили в епіцентр туберкульозного вибуху.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Під час дня уряду парламентарії, урядовці і запрошені до розмови фахівці підсумували організацію відпочинку і оздоровлення дітей минулого літа та проаналізували заходи Кабінету Міністрів з приводу організації оздоровлення підростаючого покоління влітку 2006 року.

На початку засідання народні депутати привітали з днем народження свого колегу Анатолія Козловського.

Анатолій БЕНЬ.

За справедливість варто… посидіти

Екс-голова міста Львова Любомир Буняк, якого згідно з рішенням сесії відправили у відставку, повернувся до свого службового кабінету. Він продемонстрував документальний доказ свого права на крісло — протест прокурора. Там вказано, що ухвала сесії — незаконна і підлягає скасуванню, бо в ній не зазначено підстав для дострокового припинення повноважень міського голови.

Любомир Буняк не підписуватиме жодних документів, але має намір щодня приходити у свій кабінет «посидіти» і вимагатиме виплати зарплати з 27 вересня 2004 року. Він збирається писати мемуари і обіцяє, що це буде «чудовий бестселер».

Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Львів.

Надія вмирає останньою

■ САМОВРЯДУВАННЯ

Село Красна Слобідка, що в Обухівському районі Київщини, — одне з тих, про яке слава свого часу линула далеко за межами регіону. Та нині свідченням колишнього його розквіту лишилися хіба що будинок культури, подібних якому важко знайти, двоповерхова школа, дитсадок і побутовий комбінат, доглянуті дороги...

Лишилася, звичайно, й сама Красна Слобідка з мешканцями та їхніми проблемами. Як їм живеться нині, в рік села, оголошений Президентом України? Саме про це розмова з сільським головою Володимиром Білошапкою.

— Як і більшість селян, ледве зводимо кінці з кінцями, — каже Володимир Миколайович. — Хоча нині, якщо порівняти з серединою 90-х років, коли по кілька місяців сиділи без зарплати й два роки не опалювали будинок культури та дитсадок, трохи краще. Завершили, нарешті, газифікацію населених пунктів, яку розпочали одинадцять років тому. Голубе паливо тепер одержали і мешканці хутора Руди та села Безіменне, що звідси за 5 та 11 кілометрів. На це витратили 350 тис. грн. Кошти збирали, де могли, — з бюджету, у спонсорів, у депутата облради, у селян, які внесли по 600—700 гривень. Сільрада додала і своїх 19 тисяч. Відремонтували й половину дитсадка, який відвідує нині більш як сорок дітей (розрахований на 150); з допомогою районного «Укртелекому» телефонізували кожну другу хату.

— Головна проблема — це кошти. І як же вдається сільраді їх знаходити та утримувати соціальну інфраструктуру у населених пунктах, де майже тисяча дворів?

— Формуємо місцевий бюджет із трьох статей: фіксованого податку на землю, прибуткового податку з громадян і з оренди землі. Власних надходжень маємо 200 тис. грн., ще 120—130 тис. грн. — державна дотація. Разом набігає 360 тис. грн. Це дає змогу утримувати сільський ФАП, де працює п'ять чоловік, будинок культури, інші об'єкти соцкультпобуту і навіть 36 кілометрів доріг із твердим покриттям...

— Державна дотація не вічна. А закони «Про місцеві податки і збори», «Про місцеве самоврядування» не підказують, як громаді вчитися самій заробляти кошти?

— Ми над цим працюємо вже не перший рік. Щочетверга, наприклад, коли в центрі села проходять базари, кожен продавець за місце сплачує по три гривні. За оренду 90 гектарів земель запасу сільради одержуємо 90 тис. грн., здаємо в оренду і більш як 160 га невикористаних земельних паїв, вісім ставків... Закон дозволяє за оренду брати кошти від одного до десяти відсотків, однак нема з кого більше брати. Але навіть із тих прибутків, які маємо, майже 40 відсотків забирає держава. Якби в країні бюджет формувався знизу догори, а не навпаки, як нині, була б інша картина і село ожило б. Крім того, є такі програми, які село без державної допомоги не потягне. Будівництво доріг чи шкіл, скажімо.

— Рік села, який оголошено в країні, відчуваєте, бачите?

— Поки що ні. Село вмирає. Таке враження, що його давно списали. Торік, наприклад, у нас народилося десять дітей, а померло сорок чоловік. Колись у нашій школі вчилося 1100 дітей, сьогодні — 150. Або ще приклад. Іще чотири роки тому наші селяни тримали 500 корів, а нині 200. Та й хто їх триматиме, якщо закупівельні ціни на продукти тваринництва такі низькі. А на що перетворилася так звана приватизація землі? Раніше з селянина брали за це сто, потім двісті, а нині — до чотирьохсот гривень.

— Невдовзі обиратимуть не тільки депутатів, а й сільських голів. Ви на цій посаді майже патріарх, уже 15 років. Хто поряд з вами претендує на цю посаду в Красній Слобідці?

— Є кілька кандидатів — інженер, учитель, агроном. Але хто б не переміг, на нього чекає нелегка праця. Тому я бажаю всім кандидатам успіху, а переможцю — разом з депутатами попрацювати так, щоб наше село стало краще жити.

— І останнє. На вашому робочому столі бачу «Голос України». Це данина колишній традиції, коли керівник мусив читати центральний друкований орган, чи щось інше?

— Газета «Голос України» порівняно з іншими офіційними виданнями, на мою думку, важливі теми з життя країни висвітлює ґрунтовніше і професійніше. Широко й гостро пише про всі проблеми. Тому ця газета нерідко є для мене керівництвом до дії, як колись казали...

Володимир ПІДВИСОЦЬКИЙ.

■ ФОТОФАКТ

Київський міський голова Олександр Омельченко взяв участь у святкуванні Дня охорони здоров'я сільського населення, що відбулося в Національному медичному університеті імені О. О. Богомольця.

Фото Володимира РЕПІКА (Укрінформ).

■ ОФІЦІЙНО

У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Марченка О. В.:

Беліменка Володимира Валерійовича (номер посвідчення 500/12),

Богаченко Оксани Миколаївни (номер посвідчення 500/08),

Чернишова Віталія Володимировича (номер посвідчення 500/13);

народного депутата України Довгого С. О.:

Бондарчука Олега Олександровича (номер посвідчення 387/24);

народного депутата України Омельченка О. О.:

Гаврилюка Руслана Васильовича (номер посвідчення 278/16);

народного депутата України Шевченка О. О.:

Садельського Олександра Едуардовича (номер посвідчення 39/01).

Управління кадрів.

■ ВИБОРИ-2006

Розрив між правами і обов'язками

26 березня на виборців сумського 158-го територіального виборчого округу може чекати справжній апокаліпсис. Зокрема, станом на 7 березня із 129 дільничних комісій з горем пополам удалося сформувати менше двох третин — лише 81(!). А для закриття цього питання не вистачає 20 голів, 15 заступників, 29 секретарів та сотень членів комісій.

Далі — більше. З вини міської влади зі списків виборців зникли прізвища тисяч сумчан. Є в Сумах ще й третя проблема: чимало дільниць в обласному центрі замість передбачених законом 2,5 тисячі виборців налічують майже 3,5 тисячі. Але й це ще не все. З огляду на передвиборну катавасію, котра сьогодні фактично загрожує проведенню виборів, та, очевидно, щоб не стати «стрілочниками», щойно склали свої повноваження голова і секретар окружної виборчої комісії, **повідомляє наш власний кореспондент Владислав ЖМУРКОВ.**

* * *

— Ситуація з підготовки до парламентських виборів на Луганщині досить проблематична, — заявив керівник регіональної робочої групи обліку виборців Зіновій Гузар. Основні причини цього — недбале ставлення місцевих органів влади до виконання покладених на них обов'язків та неготовність політичних партій до роботи в нових реаліях. Однак З. Гузар вважає, що вся метушня довкола списків виборців — не більш як політична спекуляція окремих політиків. На його думку, виник розрив між правами та обов'язками: партії отримали право провести вибори за партійними списками та право сформувати виборчі комісії, але на практиці вони не змогли забезпечити нормальну роботу дільничних комісій, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТІПОВА.**

* * *

«Гаряча» телефонна лінія з питань дотримання виборчого законодавства почала діяти у Тернопільській облдержадміністрації (за номером 52-22-52).

Що проблема актуальна, свідчить такий факт. До учительської музичної школи селища Золотий Потік, що в Бучацькому районі, увірвався майор міліції Валерій Довбенко. Він у грубій формі висловив своє невдоволення тим, що діти і вчителі «їздять і співають» на підтримку не тієї політичної сили, якій він симпатизує. А коли одна з педагогів зробила зауваження надто палкому агітаторові у погонах, то отримала ляпаса.

Після цього педагоги звернулися із заявою до прокуратури Бучацького району. Управління МВСУ в Тернопільській області провело службове розслідування. Майора міліції Валерія Довбенка звільнено з органів внутрішніх справ, **повідомляє наш власний кореспондент Любов ЛЕВИЦЬКА.**

* * *

Правоохоронці Дніпродзержинська виявили серед кандидатів на посаду міського голови особу, що двічі перебувала під судом і слідством. Як повідомив начальник слідчого відділу міської міліції Олег Плачков, в обох випадках кандидату інкримінувалося зловживання службовим становищем на попередніх посадах керівника комунального підприємства. Кримінальні справи було закрито з юридичним формулюванням «за зміною обставин», **повідомляє наш власний кореспондент у Дніпропетровській області Сергій КРАВЧЕНКО.**

Час робити погоду

■ РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

За всіх часів в Одесі до виборів було іронічне, суто одеське, ставлення, а вибори розглядають як великий КВН із великою кількістю учасників. Під час трьох останніх виборів явка виборців не перевищувала 50 відсотків. Цього року, згідно з даними соціологічних досліджень, у виборах планують узяти участь понад 65 відсотків виборців.

Передбачувану активність виборці пояснюють появою у списках претендентів на посаду міського голови Едуарда Гурвиця та обласної ради Сергія Гриневецького, колишнього голови обласної державної адміністрації. Традиційно передвиборна кампанія до місцевих органів влади в регіоні проходить динамічніше, ніж до Верховної Ради. А нинішнього року кандидатами з виборів до міської ради Одеси зареєстровано народних депутатів Нестора Шуфрича, Юрія Кармазіна, Антона Кіссе, голову АМКУ Олексія Костусєва, головного тренера футбольного клубу «Чорноморець» Семена Альтмана, до обласної ради — секретаря РНБО Анатолія Кінаха, народного депутата Олексія Козаченка, митрополита Одеського і Ізмаїльського Агафангела (Савіна).

Одесити не були б одеситами, якби не постаралися добути з виборів хоч маленький, але зиск. У центрі Одеси в міському Гайд-парку, його називають Соборка, укладають парі на результати виборів. Ставки на кандидатуру Гурвиця не приймають — його шанси на перемогу не викликають ні в кого сумнівів. Також, імовірно, і в п'яти його суперників.

Щоб уникнути приватизації свого імені й авторитету, Гурвиць балотується як самовисуванець, про що і повідав у своєму листі до мешканців міста. Його суперники — адвокат, пенсіонер, перший секретар міськкому КПУ, правозахисник, схоже, не сподіваються на перемогу.

Едуард Гурвиць — член НСНУ, його ім'я стоїть у назві виборчого блоку, до якого ввійшла і партія. Учасники блоку розраховують, що ім'я Гурвиця дасть їм можливість набрати додаткову кількість голосів на виборах.

Прогнози соціологів показують, що лідером серед політичних партій і блоків є Партія регіонів. Регіонали не приховують, що розраховують на успіх з величезною перевагою. Набагато вищу планку передбачає взяти на виборах СПУ. Обком СПУ випускає газету «Одеські грані». Сьогодні її тираж становить 500 000 примірників. На запитання про джерела фінансування партійної преси соціалісти не відповідають, а коли й відповідають, то лише натяками і туманними фразами.

Якщо в обласному центрі з політичними перевагами виборців загалом усе більш чи менш ясно, то в сільських районах передвиборна картина скоріше схожа на мозаїку, ніж на цільне полотно.

У селах, у райцентрах, в обласному центрі багато виборців налаштовані проголосувати за «Народний блок Литвина». Чому?

— Люди пов'язують «Народний блок Литвина» з іменами Володимира Литвина і Сергія Гриневецького, — розповідає Лариса Анзіна, секретар Роздільнянської організації Народної партії. — Час керівництва областю Сергієм Гриневецьким люди вважають періодом прориву до кращого життя, високих врожаїв, потоком іноземних інвестицій, виходу області на міжнародну арену, розв'язання проблем газифікації сіл, освоєння острова Зміїний.

Авторитет керівника обласного виборчого штабу «Народний блок Литвина» Сергія Гриневецького вочевидь спричиняє роздратування у нинішньої обласної влади, яка намагається використовувати адмінресурс і створити проблеми «Народному блокові Литвина» у веденні передвиборної кампанії. От свіжий приклад. Коли Гриневецький приїхав для зустрічей з виборцями на свою малу батьківщину в місто Роздільна, почесним громадянином якої він, до речі, є, влада йому відмовила в наданні приміщення для зустрічей. Аналогічна ситуація відбулася в райцентрі Балта, де Гриневецькому з виборцями довелося зустрічатися на вулиці.

На схожі проблеми наражаються і представники опозиційного блоку «Не так», яким також відмовляють у наданні приміщення для зустрічей з одеситами.

Феномен виборчої кампанії в Одесі полягає і в тому, що в місті розміщуються штаб-квартири чотирьох всеукраїнських політичних партій — Партії пенсіонерів, Української морської партії, Всеукраїнської партії народної довіри і Союзу анархістів України. Здавалося б, політичне життя в обласному центрі Одеси має вирувати, а воно, образно кажучи, ледь жевріє. І навіть незначні локальні політичні скандальчики не пожвавлюють його. Скажімо, обласний виборчий блок БЮТ звернувся з позовною заявою до суду на неправомірні, на його думку, дії обласної територіальної виборчої комісії, що провела повторне жеребкування про місця партій і блоків у виборчому бюлетені з виборів до обласної ради. Суд відмовив бютівцям у задоволенні позовних вимог.

А найголовнішою несподіванкою для Одеської області стала поява виборчого блоку «Громадянська позиція». Його очолив Герой Радянського Союзу, колишній командир атомного підводного човна Валентин Соколов. До цього виборчого блоку ввійшли люди, котрі не перебувають у жодній з політичних партій. Вони добре відомі в місті — лікарі, підприємці, журналісти, вчені. До списку ввійшов Ігор Беланов, володар призу «Золотий м'яч». Цей виборчий блок за короткий термін став одним із найпопулярніших у місті, і соціологи вважають, що він може піднести сюрприз на виборах, відібравши чималу кількість голосів у партій-фаворитів.

Серйозних порушень у виборчому процесі в регіоні на сьогодні не зафіксовано. Окружні та дільничні виборчі комісії укомплектовано, до роботи приступили у встановлений законом термін.

До прогнозів місцевих соціологів в Одесі ставляться, скажемо так, з чималою часткою скептицизму. Скептицизм полягає в тому, що Одеса і весь регіон загалом завжди голосували всупереч прогнозам, а не згідно з ними. І правий, напевно, Сергій Гриневецький, котрий сказав, що годі робити прогнози, час робити погоду.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеська область.

■ ФОТОФАКТ

Щоб вибори пройшли без надзвичайних ситуацій, співробітники головного управління МНС України в Миколаївській області провели рейди-перевірки об'єктів і місць розташування виборчих дільниць, де особливу увагу звертали на наявність шляхів евакуації, засоби пожежогасіння. Стан виборчих дільниць в області — задовільний, кажуть вони.

Фото ЦП ГУ МНС України в Миколаївській області.

НОВИНИ

СЕРЕДА, 15 БЕРЕЗНЯ 2006 ■ № 47 (3797)

Як стверджує Держкомстат країни, зростання ВВП України в січні—лютому становило 1,5%, у лютому — 2,2%

В. о. Прем'єр-міністра Юрій ЄХАНУРОВ стверджує, що Україна і Туркменистан узгоджують товарну номенклатуру за розрахунками боргових зобов'язань нашої країни за газ

■ У НОМЕР

Стимул «з'їли» не корови

Чернігів. Обласне контрольно-ревізійне управління виявило 485,8 тисячі гривень нецільового використання державних коштів. Вони були спрямовані для виплати дотацій сільгоспвиробникам за продані ними переробним підприємствам молоко і м'ясо живою вагою. Так, дослідне господарство «Агрофірма «Лосинівська» Ніжинського району витратило не за призначенням 60,3 тисячі гривень, СВК ім. Прядка цього само району на виробничі потреби, не пов'язані з тваринництвом, спрямував 33,8 тисячі дотаційних коштів, СТОВ ім. Ватутіна Бахмацького району — 17,6 тисячі гривень, а ТОВ «Весна» та ТОВ «Добробут» Ріпкинського району відповідно 19 тисяч і 22 тисячі гривень.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Новосілля з гірчинкою

Черкаси. Обласний центр профілактики та боротьби зі СНІДом протягом майже 10 років був у «приймах». Його підрозділи орендували площі у чотирьох медичних закладах міста. Нарешті торік з обласного бюджету виділили кошти, і центр зайняв добре облаштоване власне приміщення. Тепер пацієнти користуються поліклінікою, амбулаторією, одержують антивірусну терапію.

За словами головного лікаря центру Ольги Вакулюк, кількість ВІЛ-інфікованих в області невпинно зростає. Якщо у 1995 році було виявлено 17 носіїв імунодефіциту людини, через рік — 225, то нині їх зареєстровано 2120 осіб, у тому числі 235 дітей. Померло від СНІДу 152 чоловік, серед яких дев'ять малят. На облаштування нового приміщення центру, профілактику та лікування небезпечного захворювання влада області виділила 300 тисяч гривень. Медзаклад також бере участь у міжнародних проектах та грантах, спрямованих на подолання СНІДу.

Лідія ТИТАРЕНКО.

На знімку: ось цей колектив центру бореться зі СНІДом.

Фото автора.

На безриб'ї і...

Футбол. У Сімферополі побував тренер збірної України **Олег Блохін**. Відповідаючи на запитання представників ЗМІ, Олег Володимирович поставив під сумнів появу у збірній на першості світу 2006 року новачків. Хоча сказав, що винятком можуть стати воротарі.

— До 15 травня потрібно вже подавати заявочний список, — сказав він. — А збірна збереться тільки цього дня. Як я можу заносити футболіста до списку, якщо навіть не знаю до пуття, що він собою являє? Тому на чемпіонат світу поїдуть хлопці, які пройшли зі мною відбірний цикл і можливості яких добре знаю. Але у футболі всяке трапляється. Ось тепер у збірній серйозна проблема з воротарями. Травмувалися Шовковський і Старцев. Однак когось у ворота ставити потрібно. Так, є досвідчені Шутков і Рева, але вони навіть за свої клуби не грають. З'явилися талановиті Шуст, Рибка, П'ятов. Та, прошу пробачення, вони ще хлопчики. І боязко довіряти їм ворота збірної. Хоча на безриб'ї, як кажуть, і Рибка — воротар...

На запитання, що дав збірній товариський матч в Азербайджані, Блохін відповів: «Загалом — нічого. Хіба що хлопці зібралися разом через майже чотири місяці».

А ще Блохін докладніше розповів про боротьбу за прийнятний календар у відборі ЧЄ—2008 року, зокрема, про поведінку тренера збірної Франції.

— Знаєте, ще коли ми намагалися втрясти календар без допомоги жеребкування, я був просто шокований хамською поведінкою тренера збірної Франції Раймона Доменека. Таке враження, що лише він — наставник збірної, а решта — з якогось колгоспу приїхали. Він нікого не хотів слухати! Тому ми наполягли на варіанті з жеребкуванням. Але Бог зверху, і він усе бачить. Доменек не пішов на поступки в ідеальному для своєї збірної календарі, в результаті одержав цілковиту його протилежність.

Щоправда, тепер Олег Блохін не обіцяє виграти групу у кваліфікації до Євро—2008. Однак каже, що його команда боротиметься за вихід на першість континенту.

— Я не хотів говорити, з якого місця у групі ми потрапимо на чемпіонат Європи. Стоїть завдання: завоювати путівку на чемпіонат. І ми його виконуватимемо. Але зробити це буде дуже важко: все-таки в нашій групі — три учасники фінальної стадії чемпіонату світу.

«Навіщо нам привозити терористів...»

(Початок на 1-й стор.).

Сам пан Крючков заявив журналістам, що в анонімному листі, який надійшов на адресу його комітету, повідомляється про якесь спеціальне приміщення на території України, для будівництва якого привозили людей з Вінниці. У відповіді на депутатський запит Г. Крючкова СБУ повідомила, що за зазначений ним період над територією країни пролетіло шість тисяч літаків, однак жоден з них не приземлявся в Макарові та його околицях. «Більше я жодних заяв не робив, і не треба мені приписувати те, чого я не казав», — заявив Г. Крючков.

Кореспондент «Голосу України» вирішив на власні очі побачити в'язницю, а також аеродром у селищі Озерному, куди, як стверджував московський тележурналіст, прилітали літаки з ув'язненими і де їх перевантажували, а, можливо, навіть утримували до того, як переправити далі.

З'їздити в гарнізон «Макарів» «Голосу України» запропонували в самому Міністерстві оборони України. Однак для цього потрібен дозвіл Генштабу Росії, адже досі залишається чинною міждержавна домовленість про спільне використання цього об'єкта. Схоже, російських секретів там більше, ніж українських чи американських. Що стосується Озерного, де, за словами автора російської програми, є очевидці посадок іноземних літаків, з яких вивантажували в'язнів, то було цікаво їх пошукати.

На в'їзді в селище уточнити розташування військової частини вирішили у місцевого мешканця. «А що ви хочете побачити? Там лише два нещасні МіГи». Коли я пояснила мету свого візиту, то в чоловіка, як то кажуть, щелепа відвисла. Коли він оговтався, то захихотів: «Ну даєте! Навіщо нам привозити терористів? У нас тут своїх вистачає, ось увесь ліс попиляли!». Від своїх односельчан він жодного разу не чув, щоб когось сюди привозили на літаках і перевантажували під покривом темряви.

Напроти стратегічного бомбардувальника Ту-22 **(на знімку)**, що стояв на приколі, бадьорим кроком йдуть троє військових. З'ясувалося, це — зв'язківці із сусідньої військової частини. Цікавлюся в них ув'язненими з Іраку й Афганістану, а також іноземними літаками. «Добре, що ми вас зустріли, а то так і не довідалися б, що в Україну завозять імпортних зеків», — сміється симпатичний вусатий лейтенант.

Фото Валентина ШИТЮКА.

Під'їжджаю до шлагбаума, за яким розміщено штаб частини. До машини підбігає молоденький черговий і, привітно посміхаючись, заявляє: «А я вас не пущу». Добре, кажу, поговоримо з вами про те, що ви бачили і чули, приміром, нинішнього літа. «Був я тут і влітку, і взагалі служу вже чотири роки, але ліпше за мене вам на всі запитання відповість наш командир». Виявляється, погроза «не пущу» стосувалася тільки машини. Відрекомендовуюсь черговій по частині і вже за кілька хвилин входжу до командира — одного з героїв репортажу на телеканалі «Росія» — полковника Лозицького.

— Валерію Борисовичу, чи відповідає дійсності інформація про те, що 29 липня 2005 року міністр оборони України Анатолій Гриценко віддав вам розпорядження про забезпечення 6 серпня посадки і злітання літака з бортовим номером 85ВМ, на якому прибула перша партія іноземних ув'язнених?

— Я офіційно заявляю, що не одержував жодного такого наказу ні в липні, ні в серпні, ні протягом усього минулого року. Жоден іноземний літак на аеродром Озерний не здійснював посадку. Тут здійснюють посадку тільки військові літаки.

— Ви сказали, що ваш аеродром не приймав іноземні літаки торік. Можливо, сюди прилітали колись раніше?

— Принаймні три, чотири, п'ять, шість років точно не приймав.

— Чи є у вас версії того, чому саме ваша частина і ваше прізвище фігурують у російському репортажі?

— Це запитайте в тих, хто готував той репортаж. Мені дуже боляче, що ця неправдива інформація торкнулася нас.

Кінець робочого дня. У дворі штабу багато військових: «Подивіться навколо, яки тут відбувався транзит полонених, то вже по всьому Озерному чутки поповзли б».

Яна СТАДІЛЬНА.

Кому шматочок Карадагу...

Правоохоронці звинувачують службовців Феодосійського міського земельного кадастру й працівників Щебетівської сільради в незаконному відчуженні приватній особі дев'яти соток землі Карадазького природного заповідника. Збиток, заподіяний державі, оцінено в 180 тис. грн. Проти держслужбовців порушено кримінальну справу.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

■ ЦИФРА

500 000 ГРИВЕНЬ

нинішнього року планують витратити з бюджету Одеси на порятунок міських пляжів. Усі вони будуть доступні для відвідування, а вхід — безплатний. Зазначимо, що з наших пляжів море щорічно «з'їдає» сотні тонн піску, внаслідок чого морський берег руйнується. Перевищує припустимі норми в сотні разів рівень бактеріологічного забруднення моря. Причина — відсутність дезінфекції стічних вод, що надходять з каналізаційної мережі через станції біологічного очищення «Північна» й «Південна».

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

«Таке свято нам не потрібне!..»

Ризька Дума відмовила у проведенні заходів, присвячених 16 березня, що відзначалося в Латвії як День легіонера.

Заходи легіонерів «Waffen SS» відвідували президент, депутати Сейму, міністри. Пропаганда роз'яснювала, що легіонери, котрі дали клятву на вірність Гітлеру, боролися за незалежність Латвії. Торік влада Риги не дозволила одночасно з ходою легіонерів проводити антифашистський пікет. Тоді його організатори в смугастих робах в'язнів концтаборів перекрили дорогу. Теле- та фотокадри «побоїща біля статуї Свободи» обійшли весь світ...

Цього разу організатори Дня легіонера за рік до події подали заявки на ходу легіонерів. Ризькій Думі на чолі з коаліцією право-національних партій треба було вирішити: дозволяти або ні. Зробити правильний вибір закликало керівництво країни. Прем'єр-міністр Айгарс Калвітіс закликав «усіх патріотів і всіх відповідальних осіб не піддаватися на провокації, для яких цю дату використовують екстремісти і з-за кордону, і всередині країни». Президент Вайра Віке-Фрейберга закликала жителів усвідомити, що 16 березня — дата, яку використовують, щоб зганьбити Латвію і показати нас усьому світу як фашистів і нацистів. «Нам це не потрібно!» — сказала президент.

Володимир СТРОЙ.

Рига.

Таємними стежками прикордоння

З потеплінням на східному кордоні активізувалася контрабанда пально-мастильних матеріалів. Днями оперативна група Управління СБУ в Луганській області переслідувала черговий бензовоз «Урал» без реєстраційних номерів, що проник на територію нашої держави з боку Росії. Водій бензовоза намагався сховатися на одній з баз неподалік міста Суходольська. Перш ніж за ним зачинилися ворота, слідом устигли проскочити оперативники. Там вони виявили ще шість таких машин і стаціонарні місткості по 60 тонн кожна. На жаль, це не єдиний такий випадок.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Про політику, Росію і газ

(Початок на 1-й стор.).

Нинішню виборчу кампанію Президент вважає нединамічною і примітивною. Що ж до падіння рейтингу його політичної сили, то, на думку Ющенка, це пов'язано з кадровими прорахунками стосовно окремих членів помаранчевої команди. «Помилка була не в ідеї і не в цінностях, а в кадрах. Частині тих людей, які брали участь у помаранчевій революції, які стояли поруч на Майдані. Які були першокласними діячами на Майдані, але, потрапивши до службових кабінетів, ідеали держави замінили низькою примітивною вигодою», — сказав Президент.

А ще Віктор Ющенко розкритикував опозиційні партії і блоки за використання негативних образів у їхній політичній рекламі. «Мені не подобається, що опозиція в передвиборній платформі за основу взяла песимізм», — сказав Ющенко.

На прес-конференції Президент також заявив, що українська сторона досі не має достатньої інформації про засновників газового посередника «Росукренерго». За його словами, влада робить усе можливе, щоб одержати інформацію про «Росукренерго» «і оголосити їх у ЗМІ, наскільки це можливо українській стороні».

Інтерес до «Росукренерго» з боку громадськості Ющенко пов'язує з тим, що певні політичні сили «одержали дискомфорт з утворенням цієї сили і втратою тих вигод, які вони одержували ще кілька років тому щодо газу і щодо фінансів». «Зважаючи на те, що деякі сили хотіли зробити ревізію часу і повернути на поле гри ті структури, з котрими їм удавалося співробітничати, виникла політична полеміка, що «Росукренерго» це не прозора, не відкрита структура», — сказав він.

■ ФОТОФАКТ

На традиційній виставці рухомого складу шість залізниць України і цього року показали оновлені та виготовлені на вітчизняних заводах і в депо пасажирські та вантажні вагони, локомотиви, колійну техніку.

На знімку: провідниця експрес-поїзда Київ—Кременчук Катерина Скороходова демонструє оновлений вагон.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Звідки ікорка? З Камчатки, звісно...

У селі Сопич глухівські прикордонники затримали жителя Камчатки, який незаконно перейшов державний кордон. І своєчасно. У затриманого вилучили три баули, в яких був майже центнер — 91 кілограм осетрової ікри. За найскромнішими підрахунками, загальна вартість вилученої контрабанди перевищує 100 тисяч гривень. Тож долю контрабандиста та його «товару» тепер вирішуватиме суд.

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

Погляд у майбутнє

В Ялті сьогодні завершується інвестиційний форум «Крим — III тисячоліття». У ньому беруть участь інвестиційні компанії, банки, великі бізнес-структури Європи, Росії, Причорномор'я та 100 керівників великих промислових, будівельних, агропромислових фірм, оздоровниць, інших організацій різних форм власності півострова.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

«Укрпошта» розширила можливості

Від сьогодні державне підприємство «Укрпошта» розпочинає надавати послуги між нашою країною і Чехією. Це стосується обміну простими поштовими переказами та пересилання поштових відправлень з післяплатою в обох напрямках. Зокрема, встановлено межу поштового переказу до Чехії — еквівалентну 600 доларам США на місяць. Максимальний переказ післяплати в Чехію може сягати 200 доларів США на місяць, а в Україну — 2000 доларів США. До слова, міжнародні поштові перекази приймають і виплачують у національній валюті, **повідомляє прес-служба «Укрпошти».**

■ ФОТОФАКТ

У Києві біля відкритого пам'ятного знаку вшанували загиблих під час куренівської трагедії 1961 року.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА

«Знайшли» сто мільйонів

Апеляційний господарський суд підтвердив рішення господарського суду області, згідно з яким спільне підприємство, що зареєстроване в Овручі, має доплатити майже сто мільйонів гривень податків. СП, посилаючися на пільги для постраждалих від аварії на ЧАЕС, не доплачувало податки. А насправді ті пільги до нього жодного стосунку не мають. Це підприємство «забуло» заплатити і 4,2 мільйона гривень до Пенсійного фонду, коли здійснювало операції з купівлі-продажу іноземної валюти.

Олексій КАВУН.

Житомирщина.

У НАТО паралельно з північним сусідом?

Було б добре, якби Україна просувалася в НАТО паралельно з Росією. Таку несподівану, принаймні неозвучувану раніше, думку висловив Руслан Грінберг, директор інституту економіки Російської академії наук, презентуючи в нашій столиці концепцію міжпарламентського співробітництва, розроблену в Москві. При цьому він зазначив, що в російській столиці добре розуміють: шлях України — в Європу. А оскільки він довгий, то в економічному плані треба знаходити взаєморозуміння. Це, насамперед, аерокосмічна галузь, високі технології. І якщо наші країни не будуть спільно виробляти «ани», то цей ринок просто дістанеться іншим.

«У Росії існує синдром «старшого брата», а українці вважають, що своїми намірами північний сусід хоче їм зашкодити. А наші відносини мають розвиватись, як між США та Канадою», — озвучив своє бачення Олександр Лебедєв, депутат Держдуми і координатор групи зі зв'язків з Верховною Радою України. Якби запропонований ними проект було ухвалено, чимало питань могли б бути зняті, впевнений депутат. І поскаржився, що розвитку його бізнесу в Україні перешкоджають. Тому жодних нових інвестицій не робитиме. Спрогнозував він і час, коли наші відносини стануть як, приміром, між Канадою і США. Це 10—15 років. На запитання журналістів, коли Росія матиме такий рівень розвитку громадянського суспільства, як у Канаді та США, і до якого наближається Україна, щоправда, не відповів.

Загалом же, запевнили російські політики, їхня концепція покликана лише налагодити тісні зв'язки і в жодному разі не є передвиборним втручанням. А от на запитання «Голосу України», чи планується подібні зустрічі з українськими політиками в Москві, Олександр Лебедєв відповів, що, можливо, це буде... в Парижі.

Марина КРИВДА.

«Майору» всі пишуть

Якщо відомому героєві Маркеса ніхто не писав, то нашому — з нижчим званням, до того ж у статусі колишнього, — гріх скаржитися на неувагу. Звісно, йдеться про екс-охоронця Леоніда Кучми Миколу Мельниченка. Щоправда, сам він інтерес до себе і досі продовжує «фільтрувати»: принаймні журналістів з прокурорськими не переплутує.

Минулої п'ятниці герой «касетного скандалу» так і не встановленого автора вдруге повернувся в рідні пенати. Цього разу, стверджує, що назавжди. У Сполучених Штатах пан Мельниченко лікувався від загадкової, за його визначенням, хвороби: тамтешні лікарі начебто не виключають зовнішнього впливу на його організм. Утім, це не єдина загадка, пов'язана з екс-майором. Заради справедливості треба сказати, що сам Мельниченко немало постарався, аби віра в його благородні наміри з викриття злочинів вкрилась іржею, наче неякісний метал на корпусі цифрового диктофона. Не треба бути Станіславським, щоб відчуття «не вірю» не псувало враження від чергової появи Миколи в телеефірі. І справа не в атентичності чи «фальші» його знаменитих «плівок» — це справа експертів, слідчих та суддів. Скепсис викликає сам Мельниченко з його набором шаблонних фраз. Принаймні в телеефірі «плюсів» він не сказав нічого нового й конкретного, що переконало б у його прагненні «юридично довести злочини Кучми і його оточення».

«Обтічність» його звинувачень дехто пояснює недовірою колишнього охоронця до слідчих. Мовляв, викладе він свої «козирі», а їх «замахлюють», як в елементарному блефі. Може, й так, тільки для чого тоді нам морочити голови аргументами на кшталт відсутності дозволу рідних Гії Гонгадзе на повномасштабні свідчення і передачу аудіозаписів до ГПУ? Здається, у це не вірить навіть вдова журналіста...

Слідство також не задоволене «лаконічністю» свідчень Мельниченка і запрошує його знов на Різницьку. При цьому керівник слідчо-оперативної групи у справі Гонгадзе Роман Шубін сподівається, що екс-майор буде відвертішим і активнішим у спілкуванні, ніж під час попередніх побачень. «Пише» до Миколи й адвокат Лесі Гонгадзе Андрій Федур: він вимагає, щоб на наступному судовому засіданні у справі про вбивство Георгія Гонгадзе було допитано колишнього охоронця як важливого свідка. На думку пана Федура, це допоможе встановити замовників та організаторів убивства журналіста. Щоправда, тут уже Генпрокуратура «стала в позу». Мабуть, представники держобвинувачення переживають, щоб вилікуваний у Штатах Мельниченко не зіпсував здоров'я слабким на нерви підозрюваним.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

■ СВІТ КОРОТКО

ЧЕХІЯ

Буде пам'ятник Кобзареві

Цього року в Празі планують відкрити пам'ятник Тарасові Шевченку. Про це повідомив український посол у Чехії Іван Кулеба. Пам'ятник виготовлять в Україні і подарують українській громаді Праги. А чеська сторона обіцяє ділянку землі в безплатну довгочасну оренду для України. Приблизно, пам'ятник може бути відкрито в липні — в 130-річчя видання у Празі першого Кобзаря.

АЗЕРБАЙДЖАН

Жертви пташиного грипу

Як показали результати аналізів, причиною загибелі трьох чоловік, котрі померли на півдні країни, став пташиний грип. Усі вони були членами однієї родини і проживали в Сальянському районі. Наявність вірусу пташиного грипу в загиблих було виявлено під час дослідження, проведеного мобільною лабораторією з Єгипту. Потім діагноз підтвердила і Великобританія.

ПІВДЕННА КОРЕЯ

Скандальна відставка

Прем'єр-міністр Південної Кореї Лі Хе Чхан подав прохання про відставку. Прем'єр викликав на себе критику з боку опозиції, коли під час національного страйку залізничників його побачили за грою в гольф у компанії бізнесменів. Один із них сплатив рахунок за гру у розмірі 410 доларів. Зберегти свою посаду під час «гольфового скандалу» прем'єрові не допомогли навіть чотири публічні вибачення.

ЕСТОНІЯ

Помер перший президент

В Естонії оголошено жалобу. Після тривалої хвороби помер екс-президент країни Леннарт-Георг Мері, котрий перебував на цій посаді з 1992 по 2001 рік. Торік йому було зроблено операцію на головному мозку, після чого він проходив плановий огляд у лікарнях. Проте згодом у нього виявили проблеми з судинами, була загроза утворення тромбів, і його знову госпіталізували.

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ

Іракський контингент скоротять

Британські солдати залишать деякі іракські провінції. Про це заявив міністр оборони Джон Рід. За його словами, 800 військовиків повернуться додому в травні. Це стало можливо тому, що сьогодні іракські війська, в лавах яких перебувають 235 тисяч чоловік, здатні брати на себе тактичні операції. Він зазначив, що це не є частиною плану передачі повноважень іракцям.

Згідно з Державною програмою будівництва метрополітенів станцію метро «Дарницький вокзал» у Києві мають збудувати до 2011 року

Кабінет Міністрів доручив Міністерству будівництва і комунального господарства до кінця березня подати законопроект щодо удосконалення дозвільної процедури у будівництві

Щоб квітла земля, в обороні мають бути національні інтереси

Із виступу народного депутата України Катерини САМОЙЛИК на парламентських слуханнях 15 лютого 2006 року

Сьогодні питання стоїть так: або держава, врешті-решт, замість проголошених гасел на кштал «Рік села!» зробить кардинальні кроки стосовно підтримки АПК, або ж і далі на словах — **«безмежна любов»** до села, а насправді — хаотичні заходи уряду, Верховної Ради України, які навіть дірки не в змозі залатати.

Що ж, на мою думку, потрібно нам зробити?

Перше. Терміново розробити державну програму розвитку меліорації в Україні. Її необхідно затвердити у Верховній Раді. До того ж передбачити фінансову підтримку і на експлуатацію, і на реконструкцію та будівництво. Якщо цього не зробимо, знову будуть половинчасті заходи. **Тупцювання на місці замість розвитку.** Без цього неможлива економічна безпека нашої держави.

Друге. Верховна Рада України не раз приймала рішення про всілякі вільні економічні зони та про експерименти в різних галузях. А про село — нашого годувальника, про Берегиню нашої духовності, моральності — забули.

Вважаю: треба провести **експеримент** в Херсонській області стосовно розвитку зрошуваного землеробства. Така програма підготовлена. Нею передбачено масштабні роботи зі створення нових площ зрошення та корінного поліпшення наявних поливних земель, реконструкції меліоративних систем, відновлення в повному обсязі виробництва рису на півдні Херсонщини та в степовому Криму.

Лише Херсонщина може щороку отримувати близько 3 млн. тонн зерна, 200 тис. тонн фруктів і винограду, 1 млн. тонн овочево-баштанних культур.

Це — гарантія продовольчої безпеки держави. Якщо це зробимо — не інвестуватимемо економіку інших держав, завозячи влітку кавуни з Туреччини, восени рис з Китаю і таке інше.

Наступне. Зважаючи на те, що рішення Верховної Ради України мають зовсім інший юридичний статус, аніж до політичної реформи, нам треба ініціювати створення цінової, кредитної, податкової системи, яка стимулює, а не знищує АПК і, зокрема, зрошення.

Бо коли я чую, що відшкодування відсотків за кредитами сільгоспвиробнику — це вершина благоденствія, складається таке враження: ті, хто це обстоює, гадають, що ніхто не розуміє, що це насправді підтримка комерційних банків за рахунок державного кошту.

І це не дивує, бо і в Верховній Раді України досить потужне банківське лобі, і в уряді. Та й Президенту ця тема близька і рідна.

І ще одне. Впровадження сучасних наукових розробок.

Щоправда, із заяв профільного міністерства, ні УААН, ані наука не потрібні. Потрібні лише сумнівні заяви та кроки, які руйнують українське село.

Меліоратори, коли будували канали та зрошувальну систему, одночасно побудували села та містечка, створили потужну соціальну сферу. Сьогодні вона варварськи знищується. На селі зруйновано не лише зрошувальну систему, а й палаци культури, клуби, закриваються школи, дитячі садки та фельдшерсько-акушерські пункти. У 60 відсотках сільських населених пунктів немає відділень зв'язку, у 80 — жодної спортивної споруди. Зруйновано те, що створено за радянських часів. Таке враження, що сьогоднішня «помаранчева» влада, продовжуючи політику режиму Кучми—Януковича, цілеспрямовано позбавляє село майбутнього. Через це селянин вимушений повертатися до ручної праці. **На наших очах відбувається велика трагедія українського села.**

Насамкінець. Унаслідок нерозумного розпаювання земель внутрішньогосподарська мережа практично розтрощена. До цього причетні й банки, які брали під заставу інженерну інфраструктуру, і органи податкової служби, які описують меліоративну техніку та реалізують її за рахунок погашення боргів. До того ж реалізують за безцінь, а іноді створюють власні підприємства, та п'ють, як п'явки, кров селянина.

Причетні до знищення зрошення й органи прокуратури. **Це так державні органи захищають державу?**

На мою думку, РНБО повинна **розглянути питання про завдання шкоди** вищеназваними державними органами і причетних до антидержавних дій притягнути до відповідальності.

Вони ж і досі при владі, попри те, що практично знищили в низці господарств Новотроїцького, Генічеського, Чаплинського та інших районів Херсонської області зрошувальну систему.

Щоб наша земля не пустелею була, а квітла, ми зобов'язані відродити зрошення.

Зрозуміло, це можливо, коли і Верховна Рада, і Кабінет Міністрів, і Президент будуть не під час виборів, а повсякденно відстоювати національні інтереси України.

Національна ідея. Як ми її розуміємо

Успішна побудова сьогоднішнього і майбутнього життя України неможлива без пройняття суспільства національною ідеєю. Але в складних перехідних умовах дискусія про суть і шляхи формування національної ідеї, хоч триває давно, далека від завершення.

Національна ідея є духовним чинником народного життя, відбитком національної свідомості, комплексом почуттів і соціально-філософських надбудов, що віддображають прагнення народу стати самовладним рушієм історичного поступу. Українська національна ідея є основою функціонування української нації, серцевиною її духовних інтересів, наріжним каменем соціально-політичних устремлінь, є всеохоплюючою і означає справедливість, державність, народовладдя, суверенітет та соборність. Вона віддзеркалює потяг народу до свободи, до завоювання економічної, політичної і культурної незалежності, до повнокровного утвердження себе у міжнародних відносинах. Українська національна ідея не означає, що в Україні є місце лише українцям. Навпаки, українську політичну націю формують люди усіх національностей, які проживають в Україні, і саме в цьому її сила.

Партія «Третя Сила» вважає, що національна ідея перш за все покликана дати відповіді на питання — чим нація була, чим вона є зараз і чим хотіла б стати в майбутньому. Вона відображає глибинний рівень колективної свідомості, сукупність ціннісних орієнтацій нації, спрямування мислення народу, здатність відчувати і діяти відповідно до національних інтересів; є духовним каталізатором національного відродження, чинником консолідації на державотворчій основі, вищим проявом політизованої свідомості. Вона включає в себе прагнення до оптимального самовлаштування нації, до організації господарського, політичного, духовного і культурного життя народу у формах, саме йому притаманних. Саме на цьому підгрунті основується Програма партії «Третя Сила» — «Українська стріла».

Однією з визначальних проблем у подальшому формуванні українського суспільства як повноцінної нації є становлення єдиної національної ідентичності — усвідомлення своєї тотожності з певною культурною моделлю на основі національної ідеї. У нових історичних умовах стала зрозумілою необхідність збереження цілісності держави та її зміцнення, становлення громадянського суспільства, визначення місця країни в системі культурних і геополітичних координат, зменшення сепаратизму, залучення до державотворчого процесу представників усіх етнічних груп, збільшення можливостей держави у протистоянні зовнішньому тиску.

Національне самовизначення є вищим рівнем і способом становлення особистості. Усвідомлення національної ідеї — базова риса її світогляду і самосвідомості, осягнення індивідом своєї належності до національної спільноти. Національна самоідентифікація особистості веде до формування вивірених досвідом багатьох поколінь психологічних засад людського єства, до освоєння універсальних загальнонаціональних значень, зафіксованих, зокрема, у національних особливостях світогляду, світосприймання та світорозуміння, в національному типі характеру. Вона реалізується в дієвій причетності до життя свого етносу, рідного народу, його культури і віри.

Партія враховує, що становлення національної ідентичності ускладнюється істотною відмінністю процесів у різних регіонах, серед різних етнічних, мовних, конфесійних груп. Впливають і такі чинники, як етнічна структура населення, історичні традиції, географічні та техногенні особливості, регіональна ідентифікація, поширення мов, зовнішні зв'язки, вплив сусідських культур, міграційні процеси, взаємна асиміляція. Мають чимале значення конкретна діяльність і вплив регіональних політичних та економічних еліт, кримінально-олігархічних угрупувань, місцевих органів влади, політичних партій, громадських рухів, інститутів освіти, культури, засобів масової інформації.

Національна ідея, як дороговказ національного відродження і розквіту, як образ нації у складі всіх, хто живе в Україні, має стати домінуючим чинником інтеграції, сформувавши в душі кожного міцне відчуття спокійної впевненості у собі, лідерську психологію. Саме національна ідея має визначити пріоритети та сфери досягнення Україною провідних позицій у світі, допомогти створити систему конкретних завдань і програму дій, зосередити на цих проривних напрямах основну суспільну енергію.

Запропонувавши світові моделі гармонійного виховання та освіти, міжнаціональної та міжконфесійної злагоди, компромісного вирішення суспільно важливих та політично гострих питань, Україна зможе експортувати взірці духовності, моральності, міжособистісних і родинношлюбних відносин, технологію формування всебічно розвинутої особистості.

Партія виходить із того, що без національної самосвідомості не може бути патріота. З другого боку, **національно свідома людина не може протиставляти свою націю всім іншим.** Повага до свого, національного має поєднуватися з такою самою повагою до іншої нації і її особливостей. Український народ має пишатися тим, що українці ніколи не застосовували силу для поневолення інших народів, ніколи не нищили чужої культури, що у них практично відсутні загарбницькі інстинкти. Партія докладає зусиль, щоб так було і надалі. Ми зобов'язані уникати упередженості при оцінці типових рис іншої нації, не станемо перебільшувати свої позитивні риси на шкоду іншим.

Формування національної самосвідомості призведе до пробудження і стимулювання духовної енергії населення, до сплеску таких емоційно-психологічних рушіїв національного прогресу, які не можуть бути замінені меркантильними розрахунками, до зростання патріотизму і жертовності задля поліпшення життя всієї нації.

Партія «Третя Сила» мобілізуватиме сили народу для взяття своєї історичної долі у власні руки, тому вважає за необхідне:

— формування у кожного громадянина країни уявлень про типові риси українського етносу, про його етнічну територію, мову, історичні та духовні цінності, історію;

— подолання національного нігілізму, комплексів меншовартості, національного самоприниження, космополітизму і етнічної асиміляції, які призводять і особистість, і націю до духовної убогості та занепаду;

— перетворення національної ідеї на світоглядний орієнтир у системі освіти, виховання, у сфері соціалізації особи;

— забезпечення консолідації в суспільстві — між різними етносами, центром і регіонами, політичними партіями і рухами;

— визначення місця і ролі народу в історичному часі й просторі, відновлення історичної пам'яті народу;

— розробку теоретичних і методологічних положень національного виховання з перспективою створення його цілісної системи;

— формування поваги до власної держави та її інститутів, громадянськості, патріотизму і національної гідності; правосвідомості, як одного з пріоритетних напрямів у системі національного виховання;

— врахування в національному вихованні педагогічних надбань народів світу і передусім етносів України, встановлення тісного зв'язку національної педагогіки із загальнолюдськими цінностями;

— введення у загальноосвітніх, середніх спеціальних та вищих навчальних закладах вивчення суті, значення та актуальності української національної ідеї;

— пропаганду через засоби масової інформації, виступи державних і політичних діячів основних положень національної ідеї, національної ідентифікації у формах, зрозумілих, доступних і близьких кожному громадянину;

— максимальне врахування в державних програмних документах і практичній діяльності влади особливостей економічного розвитку різних регіонів, специфіки їх етнокультурного середовища;

— широку практику обміну культурними надбаннями з іншими народами;

— формування людини, здатної захищати національні і соціальні ідеали в ім'я національного прогресу.

Вважаємо, що проблеми формування національної ідеї та національної самосвідомості не можна вирішити миттєво; вони потребують тривалих і терплячих зусиль, що їх партія докладатиме постійно і послідовно.

Василь ГАВРИЛЮК,
народний депутат України,
голова партії «Третя Сила».

НА ОСНОВІ ГУМАННОСТІ ТА ПРАВА

15 грудня 2005 року у Верховній Раді України зареєстровано проект закону «Про захист від дискримінації за расовою, національною чи етнічною належністю», внесений народним депутатом Іваном Миговичем. В чому необхідність ухвалення такого закону? Адже від початку нашої незалежності не раз проголошувалось, що це ганебне явище в нас успішно подолане. Якою є насправді ситуація, які були причини для розробки законопроекту № 8590? Про це розмова журналіста В. Дзьобака з автором законопроекту.

Зокрема, Іван Мигович сказав:

— В Україні склалася практика, коли поганим тоном вважається навіть нагадування про випадки дискримінації. Адже наше законодавство містить багато положень, які забороняють будь-які види дискримінації. Це справді так. Але наявність тих положень ще не означає, що люди не зазнають дискримінації. Бо гарантії рівності та недискримінації, відображені в законах України, не працюють. Держава досі не подбала, щоб наповнити їх реальним змістом. Тому дії, спрямовані на порушення прав (або створення перешкод для реалізації прав) осіб, з огляду на національність чи етнічне походження, колір шкіри, стать, мову, політичні уподобання чи інші ознаки, стала частим явищем в українському суспільстві. Настільки частим, що його й не помічають.

Про гостроту проблеми свідчать соціологічні опитування: майже 90 відсотків респондентів стикалися з проявами дискримінації!

— А тим часом наша влада декларує наміри приєднатися до європейської спільноти, де расизм та дискримінація вважаються найтяжчими порушеннями прав людини, а боротьба з ними є обов'язком держав, що закріплено в міжнародних актах...

— До яких приєдналася і Україна. Зокрема, це Декларація про права осіб, що належать до національних, етнічних, релігійних та мовних меншин, положення якої зобов'язують Україну вживати законодавчих кроків для недопущення дискримінації. Досі більшість зобов'язань щодо недопущення дискримінації, узятих на себе Україною, не виконано. Такий висновок є і в резолюції ПАРЄ (Страсбург, 29 вересня 2003 року). Останніми роками ЄС приділяє значну увагу протидії дискримінації та забезпеченню рівних можливостей для всіх осіб. Задля цього ухвалено низку директив, найбільш відома з них Директива про дотримання принципу «рівного ставлення до всіх попри його/її расове чи етнічне походження» (Директива 2000/43/ЕС). Сьогодні вона фактично є частиною законодавства, виробленого Співдружністю. З 2000 року ЄС вимагає від країн-кандидатів запровадження стандартів цієї директиви в національне законодавство та їх практичну імплементацію.

Україна, яка прагне інтегруватися в європейську спільноту, зобов'язана адаптувати вимоги Директиви 2000/43/ЕС у своєму законодавстві та судовій практиці.

Досвід свідчить, що прояви нерівності та неповаги до прав і законних інтересів різних груп меншин часто призводять до виникнення напруження та конфліктів у суспільстві.

— А для забезпечення безконфліктного демократичного розвитку треба створювати ефективну систему протидії дискримінації...

— Наше законодавство містить низку положень, які декларують рівність всіх осіб. Проте гарантії рівності та недискримінації, відображені в законах України, досі не наповнені реальним змістом. Протидія дискримінації та захист осіб від цього ганебного явища ні для одного державного органу не є пріоритетом. Держава не займається проблемою дискримінації, чим загострює або навіть стимулює її поширення. Реальну можливість протидіяти дискримінації в Україні мають лише омбудсмен, органи МВС і прокуратури. Однак, омбудсмен займається питаннями прав людини в цілому і через обмежені ресурси не може зосередити увагу на дискримінації. Щодо органів МВС і прокуратури, то, по-перше, захист меншин не є для них пріоритетом (тут не створено спеціалізованих підрозділів, які б цим займалися). По-друге, більшість випадків грубого порушення прав меншин пов'язані саме з діями представників правоохоронних органів. Тому й розслідувати подібні випадки без упередження вони не можуть.

До того, законодавством України досі не було чітко визначено базові поняття, пов'язані з дискримінацією (дискримінація; віктимізація; підбурювання до дискримінації тощо). Така невизначеність є однією з основних перешкод для жертв дискримінації, які шукають правового захисту. За відсутності чіткого розуміння, що таке дискримінація, неможливо сподіватись, що всі дискримінаційні дії будуть виявлені, належно розслідувані й покарані.

А оскільки такі прояви в Україні практично не караються, а органи влади не мають реальних важелів впливу на порушників, це сприяє поширенню дискримінації в нашому суспільстві.

Кримінальний кодекс встановлює відповідальність за порушення рівноправності громадян залежно від їхньої расової, національної приналежності або ставлення до релігії (стаття 161). Проте ця стаття малоефективна, що спричинено такими недоліками:

1) Необхідно доводити умисел. З огляду на специфіку правопорушень, що зазіхають на рівноправність громадян, довести наявність умислу фактично неможливо.

2) Відповідальність передбачена тільки для протиправних дій щодо громадян України.

3) Охоплено вузьке коло правопорушень, пов'язаних з дискримінацією. Багато правопорушень щодо представників меншин, які відповідно до вимог міжнародних актів повинні розглядатися як злочини, не потрапили до сфери дії Кримінального кодексу. Не може слугувати інструментом протидії дискримінації й Кодекс України про адміністративні правопорушення. Бо він не містить жодного положення, яке б встановлювало відповідальність за дискримінаційні дії чи порушення принципу рівності. Тобто сьогодні, навіть у разі визнання факту протиправних дій, винна сторона не несе відповідальності.

Крім того, представники расових, національних чи етнічних меншин практично не захищені від дискримінаційних дій з боку юридичних осіб. Причина — законодавство України, за рідкісними винятками, чітко не визначає, які санкції можуть бути застосовані до юридичних осіб, що порушують антидискримінаційні вимоги нормативно-правових актів.

Для побудови ефективної системи протидії дискримінації національне законодавство повинно надавати жертвам дискримінаційної практики спеціальні можливості, що полегшують установлення (доведення) фактів дискримінації. Практика багатьох держав показує, що без цього жертви дискримінації практично позбавлені шансів на успіх у суді.

Це підтверджують українські реалії. В Україні «тягар доведення» є практично нездоланною перешкодою для тих, хто постраждав від дискримінації. Причина — наше законодавство не враховує того, що в більшості випадків докази дискримінації перебувають у руках тих, хто цю дискримінацію здійснює і не надає спеціальних засобів, які б сприяли подоланню цієї перешкоди.

В Україні не створені і не впроваджені в практику спеціальні позасудові (адміністративні) процедури розгляду скарг щодо дискримінації. Для захисту своїх прав жертви дискримінації можуть звернутися лише до суду. Але судові засоби захисту, поряд з незаперечними перевагами, мають і недоліки. Серед основних — складність, висока вартість (треба платити державне мито, оплачувати різні судові витрати, послуги юристів), тривалий строк.

Для багатьох жертв дискримінації ці недоліки стають нездоланною перешкодою на шляху до відновлення порушених прав. А оскільки альтернативних механізмів захисту нема, жертви дискримінації часто взагалі не мають можливості захистити свої права.

— Отже, новий закон повинен забезпечити вирішення основних антидискримінаційних завдань. Які з них першочергові?

— По-перше, законопроект визначає базові поняття й принципи, що стануть основою для створення ефективних механізмів протидії дискримінації. Йдеться, передусім, про визначення чітких термінів, ознак, за якими заборонена дискримінація, сфери дії закону, типових проявів дискримінації тощо.

По-друге, він спрощує жертвам дискримінації за расовою, національною чи етнічною приналежністю доступ до правосуддя. Це передбачає вдосконалення існуючих судових механізмів захисту порушених прав та законних інтересів осіб, а також створення позасудових механізмів захисту, які можуть доповнити судові. Новий законопроект містить положення, які дадуть можливість підвищити роль держави щодо протидії дискримінації. Державні органи мають активно протидіяти дискримінації в Україні, для чого на законодавчому рівні необхідно закріпити функції та повноваження відповідних органів.

І, нарешті, за моїм переконанням, впроваджуються ефективні стримувальні чинники, що запобігають проявам дискримінації. Насамперед, це відповідні санкції за порушення антидискримінаційних вимог законодавства.

Таким чином, законопроект забезпечує посилення ролі державних органів в антидискримінаційній діяльності. Зокрема, він:

— чітко розподіляє між державними органами функції, пов'язані з упровадженням державної політики щодо протидії дискримінації;

— визначає порядок взаємодії органів влади між собою, а також їх взаємодії з громадськими організаціями в антидискримінаційній діяльності;

— створює правові основи для функціонування спеціального антидискримінаційного органу.

За практичне втілення положень закону відповідатиме спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань протидії дискримінації. Законопроект не передбачає створення нового органу виконавчої влади. Функції зазначеного спеціального органу буде реалізовувати діючий центральний орган виконавчої влади.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про зняття застережень України до Женевських конвенцій про захист жертв війни від 12 серпня 1949 року

Верховна Рада України **постановляє:**

I. Зняти застереження України до Женевських конвенцій про захист жертв війни від 12 серпня 1949 року, що були зроблені під час їх підписання 12 грудня 1949 року і набрали чинності згідно з Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 3 липня 1954 року «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1954 р., № 5, ст. 114):

до статті 10 Женевської конвенції про поліпшення долі поранених, хворих та осіб, які зазнали корабельної аварії, зі складу збройних сил на морі;

до статті 10 Женевської конвенції про поліпшення долі поранених і хворих у діючих арміях;

до статей 11, 45 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни;

до статей 10, 12, 85 Женевської конвенції про поводження з військовополоненими.

2. При повідомленні про зняття застережень здійснити таку заяву: «Україна заявляє, що положення зазначених статей Женевських конвенцій про захист жертв війни від 12 серпня 1949 року поширюватимуться на випадки, які можуть виникнути починаючи з дати отримання Депозитарієм повідомлення про зняття застережень України».

Президент України
В. ЮЩЕНКО.

м. Київ,
8 лютого 2006 року.
№ 3413-IV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Митного тарифу України, затвердженого Законом України «Про Митний тариф України»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. У розділі XVII Митного тарифу України, затвердженого Законом України «Про митний тариф України» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 24, ст. 125; Офіційний вісник України, 2001 р., № 18, ст. 781 із наступними змінами), цифри і слова

«8701 20 10 00 - - нові 10 10 шт»

замінити цифрами і словами

«8701 20 10 00 - - нові 5 5 шт».

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
В. ЮЩЕНКО.

м. Київ,
21 лютого 2006 року.
№ 3455-IV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2006 рік»

I. Верховна Рада України **постановляє:**

Внести до Закону України «Про Державний бюджет України на 2006 рік» від 20 грудня 2005 року № 3235-IV такі зміни:

1. У статті 1:

у частині другій цифри «137.081.485,7» та «108.245.247,8» замінити відповідно цифрами «137.280.885,7» та «108.444.647,8»;

у частині четвертій цифри «12.909.044,9» та «11.402.827,4» замінити відповідно цифрами «13.108.444,9» та «11.602.227,4».

2. Доповнити статтею 124 такого змісту:

«Стаття 124. Установити, що частина надходжень від продажу державного пакета акцій ВАТ «Криворізький гірничо-металургійний комбінат «Криворіжсталь», одержаних у 2005 році, перераховується протягом трьох робочих днів з дня набрання чинності цим Законом на спеціальні рахунки бюджету розвитку відповідно міського бюджету міста Кривий Ріг та обласного бюджету Дніпропетровської області згідно з обсягами, визначеними у додатках № 3 та № 7 до цього Закону.

Зазначені кошти використовуються на заходи, пов'язані з вирішенням екологічних та соціально-економічних проблем міста Кривий Ріг та прилеглих до нього населених пунктів Дніпропетровської області».

3. Внести зміни до додатків № 2, № 3 та № 7 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2006 рік» відповідно до додатків № 1, № 2 та № 3 до цього Закону.

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Залишки коштів, перерахованих згідно з цим Законом на спеціальні рахунки міського бюджету міста Кривий Ріг та обласного бюджету Дніпропетровської області на заходи, пов'язані з вирішенням екологічних та соціально-економічних проблем, не підлягають вилученню на кінець бюджетного періоду з відповідних місцевих бюджетів і за рішенням відповідної ради використовуються з урахуванням їх цільового призначення на проведення відповідних заходів у наступному бюджетному періоді.

Президент України
В. ЮЩЕНКО.

м. Київ,
23 лютого 2006 року.
№ 3469-IV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Закону України «Про Державний бюджет України на 2006 рік» щодо розміру збору на обов'язкове державне пенсійне страхування для підприємств, установ та організацій, де працюють інваліди

Верховна Рада України **постановляє:**

1. У статті 101 Закону України від 20 грудня 2005 року «Про Державний бюджет України на 2006 рік» слова «четвертому і п'ятому» замінити словами «четвертому, і стосовно об'єкта оподаткування для інших працівників підприємств, установ і організацій, де працюють інваліди, — абзаці п'ятому».

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування та поширюється на правовідносини щодо сплати внесків на обов'язкове державне пенсійне страхування, які виникли з 1 січня 2006 року.

Президент України
В. ЮЩЕНКО.

м. Київ,
23 лютого 2006 року.
№ 3508-IV.

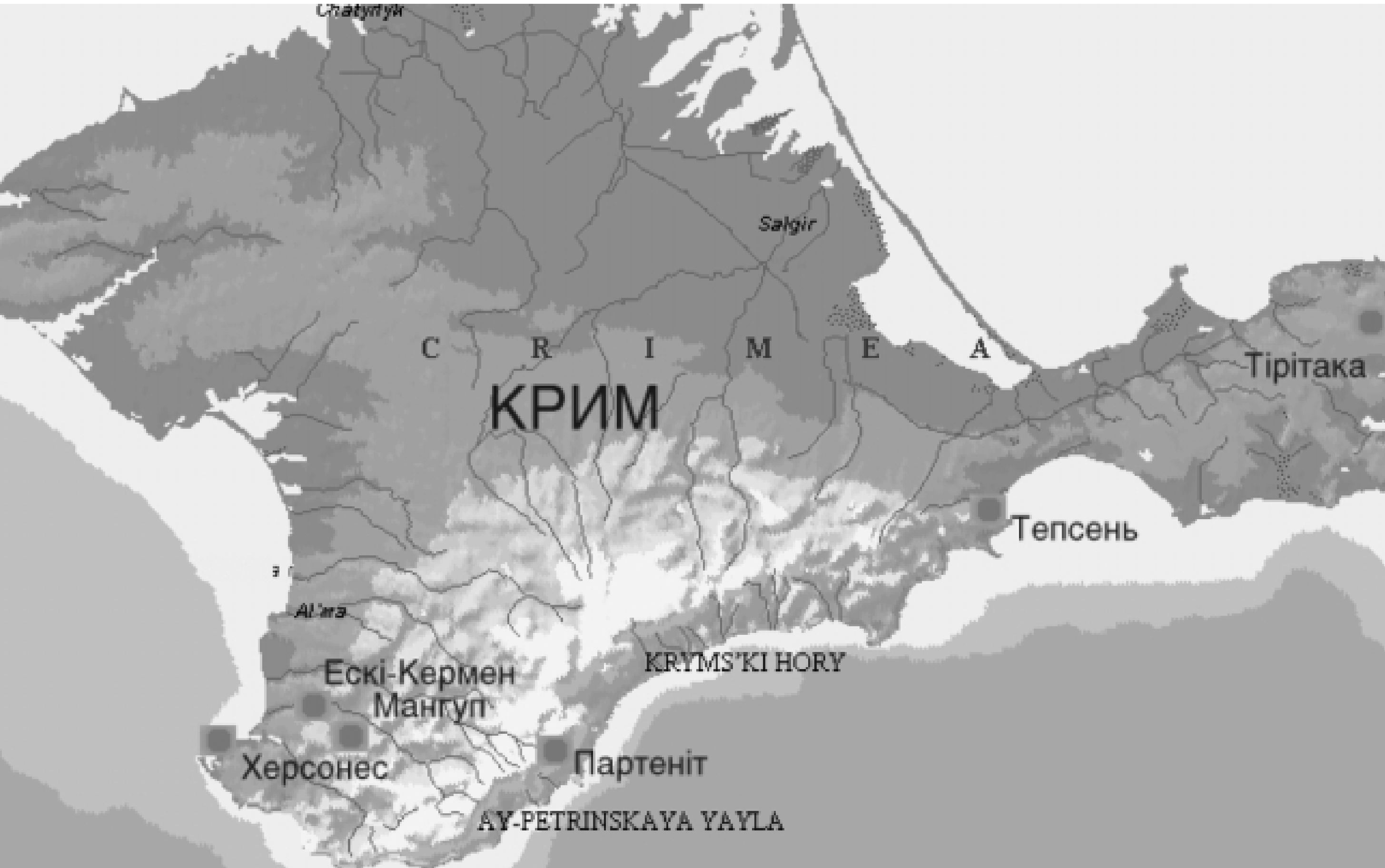

ІСТОРІЯ КРАЮ VI – XV століть

Забуте місто у країні

Коли літак розвертається над Кримом для посадки в Сімферополі, на коротку мить вдалині можна розгледіти кримські гори, глибокі зелені долини.

Там, де жовтий колір степової рівнини зливається з зеленню гірських долин, проходив в давнину найкоротший шлях до Херсонеса-Херсона-Корсуня, одного із найбільших і найбагатших міст Криму. Нині лише його руїни зустрічають нас на околиці сучасного Севастополя. Вздовж цього шляху на десятки метрів здіймаються, наче сторожа, величні і неприступні скелі.

Кримський півострів — візантійське «Замор'я»

Якщо підійти ближче до тих скель, то можна побачити, що в них є печери. Безліч печер — цілі печерні міста, явно створені рукою людини. Хто ж і коли вирубав їх? Уява одразу починає малювати доісторичних "печерних людей", озброєних камінними сокирами, які після вдалого походу тягнуть на собі вечерю в підземелля — впольованих біля водопою бізонів та кабанів.

Однак варто підійти ближче до цих печер. Можна піднятися нагору, на плато по вирубаній у скелястому схилі дорозі. На дорозі, під ногами, можна помітити давню колію, сліди від возів, які навічно вкарбовано в камінь. Виявляється, наші "печерні люди" стояли доволі близько до цивілізації, адже знали, що таке колесо.

Ми проходимо коридором, який вирубано у скелі. Сіре, поросле лишайниками, каміння нависає зліва і справа. Той, хто жив на горі, явно чекав непроханих гостей із долини і приготувався гідно їх зустріти. У цій тіснині навіть кілька воїнів з луками і списами можуть зупинити цілу армію. Отвори печер на схилах плато нагадують амбразури вогневих точок. Поступово складається враження, що перед нами не просто місто, а справжня фортеця.

Вони такі різні, ці печери на плато. Є такі, що нагадують вулики: в них можна пролізти лише через вузькі круглі отвори у стелі, є більш просторі, з лежанками. Їхнє склепіння підперте білими колонами, вирізаними з вапнякового моноліту. Напівкруглі ніші, вікна, з яких відкриваються чудові краєвиди. Спадають на думку історії про будівників підземних палаців — гномів. Але зовсім не підгорне плем'я збудувало ці лабіринти.

Плато заросло лісом. Під ногами трапляється каміння, уламки черепиці, посуду. Тут справді жили люди. Колись. На стінах кількох печер ще помітні сліди фресок, настінних розписів, зроблених яскравими фарбами. Давній тиньк ледве тримається, але ще можна роздивитися фрагменти постатей в довгому одязі, з німбами навколо голів. Ці розписи можуть свідчити про те, що мешканці печерного міста були християнами. Отже, його вік не може перевищувати двох тисяч років. Але звідки взявся християнський храм неподалік від Бахчисарая, який багато віків був столицею держави правовірних, могутнього Кримського ханства? Ці фрески мають вигляд таких старих, їх навряд чи зроблено в останні два століття.

Насправді, між нашим походом і епохою спорудження печер Ескі-Кермена (а так називається це місце) спливло чимало часу — півтори тисячі років. Хроніки і літописи зберегли для нас імена правителів, які доклали до цього руку. Першим у списку стоятиме Юстініан I, милістю Божою імператор Візантії. Той, чиї легіони, на чолі із відважними полководцями, йшли в бій та перемогли незліченних ворогів імперії на трьох материках — в Європі, Азії, Африці.

Він дбав і про кордони своєї імперії, в тому числі про кримські. Найбільша загроза Корсуню-Херсонесу, столиці візантійських володінь в Тавриці, йшла із степів. Тут одні войовничі народи змінювалися іншими швидше, ніж придворні хронографи встигали заносити їхні імена на пергамен — гунни, авари, алани, хазари, печеніги, половці...

Шлях із степів до стін Херсонеса лежав через гірські долини, які поступово заселили нащадки колишніх аборигенів та завойовників Криму: таврів, скіфів сарматів, алан, готів, пізніше — болгар. Вони, як і візантійці, були зацікавлені у безпеці цього краю.

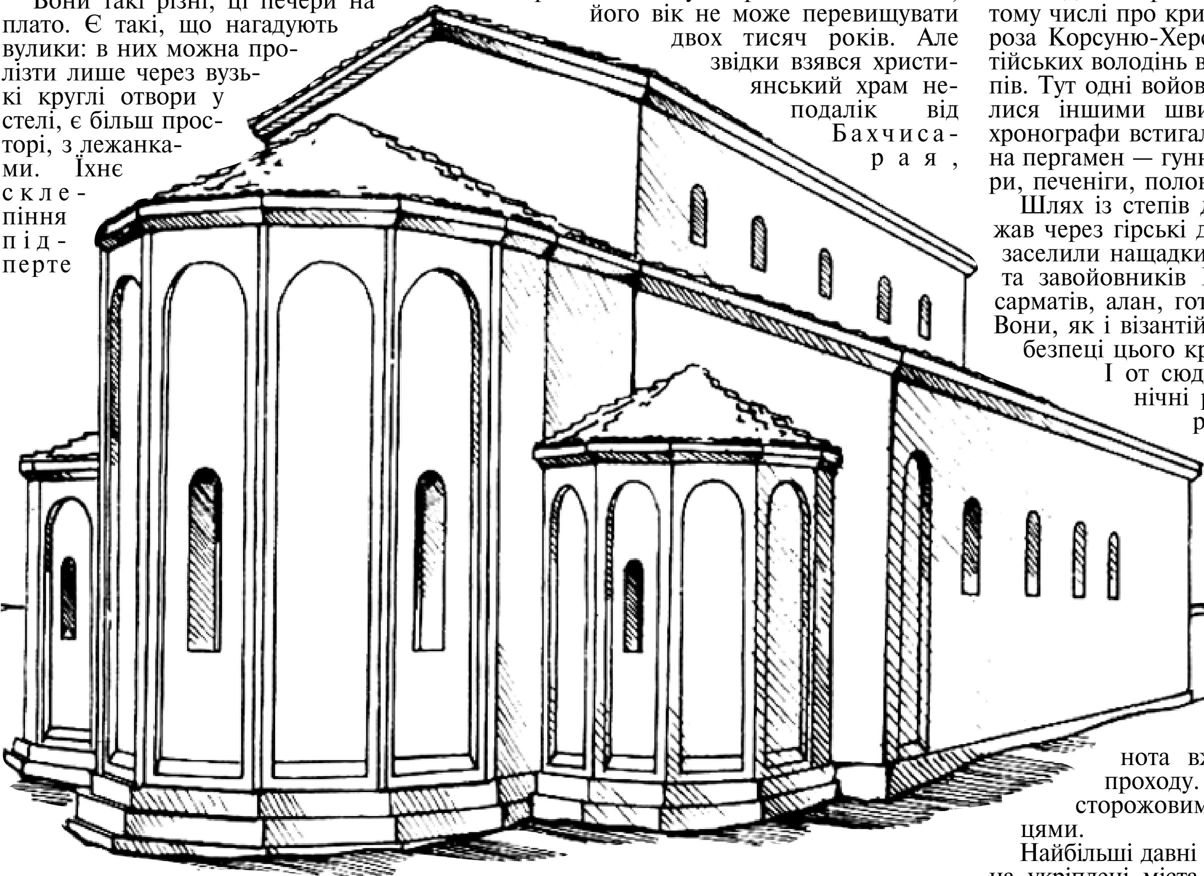
І от сюди, на неспокійні північні рубежі імперії, у Таврику, прийшли досвідчені візантійські будівничі і військові. Зупинити незчисленні кінні полчища мали не лише списи і мечі, а й камінь, власне складені із нього стіни та вежі, неприступні фортеці. Долини із боку степу перегородили камінні стіни. Тепер грізна степова кіннота вже не мала вільного проходу. Плато були увінчані сторожовими вежами та фортецями.

Найбільші давні селища перетворилися на укріплені міста. Так з'явилося місто, що його нині називають Ескі-Кермен, на вершині однієї з "столових" гір. Місто, серед руїн якого ми стоїмо. На скелястому плато були міські квартали — переважно з двоповерхових будинків, покритих пласкою керамічною черепицею. І сьогодні серед решток фундаментів можна підібрати її яскраві червоні уламки з клеймами різними мовами і загадковими знаками — тамгами. В лісових хащах нині сховані від стороннього ока руїни величного храму — базиліки: залишки нефів з тесаного каменю, уламки колон. У тридцяті та восьмидесяті роки минулого століття їх досліджували археологи, а нині все знову заросло лісом. Лише на папері лишилися звіти, опубліковані в наукових часописах реконструкції давніх величних споруд.

Вершиною інженерного мистецтва можна вважати колодязь Ескі-Кермена. Щоб забезпечити захисників міста-фортеці водою на випадок облоги, було пробито глибоку штольню, на дно якої можна спуститися і сьогодні, подолавши 80 крутих східців. На дні можна побачити басейн. Тут на випадок облоги збирали запас води — близько 70000 літрів. Були у місті і запаси харчів —частину печер пристосували для зберігання зерна, зробивши у стелі круглі отвори, які закривали кришками (ось вам і "вулики"...). Майже півтора століття — з VI по VII ст. протримався цей візантійський укріпрайон на підступах до Херсонеса. Він так і не був здобутий ворогом, а лише повеління імператора відкликало воїнів звідти на захист столиці імперії — Константинополя — від арабів.

Щоб спорудити всі ці фортечні стіни і наземні будівлі потрібно було багато каменю. Чудовий будівельний матеріал — вапняк — був просто під ногами. З гірського масиву видобуто тисячі кубометрів будівельних матеріалів. Після цього в горі утворився величезний печерний лабіринт, справжні катакомби. Над ними стояло новозбудоване місто. Але ж, дозвольте запитати, де руїни, де давні камені церков, будинків, стін та веж?

Їх сьогодні слід шукати недалеко: в Бахчисараї, сусідньому селі Червоний Мак та інших місцях. Все, з'ясовується, дуже просто: коли місто після нашестя монгольських армій занепало, а останні мешканці залишили його, весь камінь з руїн Ескі-Кермена поступово розтягли на нове будівництво. Після цього залишились самі порослі лісом фундаменти і добре помітні печери. Про існування наземного міста поступово просто забули.

Реконструкція великої базиліки в Ескі-Кермені

Дорі

От тоді Ескі-Кермен і стали називати печерним містом. Такі “печерні міста” — одна з багатьох легенд Криму.

Печерні храми Ескі-Кермена, напевне, могли б розповісти також багато цікавого і про Іоанна Готського, святого і колись єпископа цієї країни. Майже дванадцять століть тому у Візантії сталася суперечка між підданими імператора. Всі вони були християнами. Одні з них молилися перед іконами, інші вважали це за гріх. Останні зуміли переконати імператора в тому, що поклоніння іконам є страшним гріхом і злочином проти держави. Після цього шанувальники ікон стали ворогами і церкви, і імперії, для яких був один порятунок — тікати якомога далі, у Замор’я.

У VIII ст. зелені долини Криму, майже все легендарне Замор’я, за винятком Херсона, належали до володінь всемогутнього хазарського кагана. Саме це “ближнє зарубіжжя” стало землею обітованою для багатьох тисяч біженців з Візантії. Серед них були вельможі, церковні ієрархи, чорноризці, воїни, купці, селяни. Вони пішли у вигнання, мріючи колись повернутися і перемогти своїх кривдників. Єпископ Іоанн Готський був одним з вождів шанувальників ікон. Можливо, що саме тут, на Ескі-Кермені, у храмі з чотирма нішами, який тепер чомусь називають “Судилищем”, він виступав з проповідями, а потім довго молився перед врятованими іконами за перемогу своєї справи.

Потир VII—IX століть із колекції ПЛАТАР — реліквія із країни Дорі?

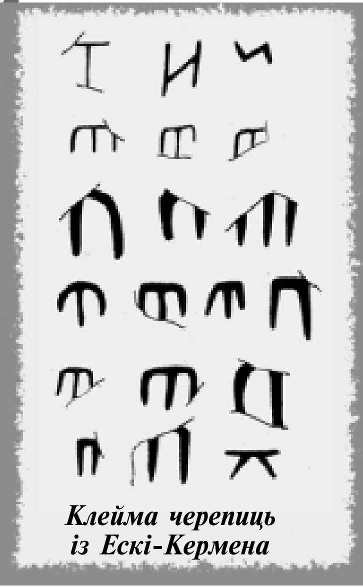
Замор’я перетворилося на плацдарм для реваншу. Гірські долини розквітли знову. Виноградники, пшеничні поля, поруч — відбудовані села і міста. Вино перетворювалось на ринках на струмочки дзвінких монет. На ці гроші поновлювали старі фортеці, наймали воїнів, купували зброю, відбудовувалися порти на південному березі, нарешті, купували прихильність властей у близькому Херсоні і далекому Константинополі. Було прокладено нові дороги до приморських гаваней, якими мали у вирішальний день рушити військові загони. Чорноризці у печерних монастирях молилися за успіх божої справи... Хазарський намісник, якому належало наглядати за цими краями, спостерігав за бурхливою діяльністю прибульців крізь пальці — на разі ворог Візантійської імперії міг вважатися потенційним союзником.

Видно, молитви із Замор’я з часом таки були почуті ким і де треба. Іоанн Готський зі тріумфом виступив на церковному соборі. Іконоборці втратили свій вплив в імперії. А от ті, хто лишився в Замор’ї, у цій ситуації швидко перетворилися на заручників складної політичної гри. Сподвижники, які лишилися у Криму непотрібні, були переможцями в Константинополі — з якого дива ділитися владою, навіть із колишніми вірними соратниками? Отож офіційна Візантія не бажала сваритися (тим більше, напередодні чергової війни з арабським халіфатом) із союзниками — хазарами за країну Дорі, гірський Крим. Хазари, у свою чергу, не мали підстав спокійно сидіти і чекати, доки частина їх земель цілком добровільно приєднається до імперії. Тим більше, що на цих землях збудовано фортеці і розквартировано військові залоги.

Праведний гнів хазарського кагана впав на Ескі-Кермен та багато інших містечок і сіл країни Дорі. Каральний похід був блискавичним. Фортеці і храми було зруйновано, виноградники і села — знищено. Саме тоді вперше впало неприступне місто, яке нині називають Ескі-Кермен. Але ніхто не штурмував прямовисні скелі та неприступну фортецю. Зате хтось (напевне, не безплатно) підказав хазарам, де шукати підземний колодязь, і вони пробили до нього підземний хід з боку долини. Фортеця залишилася без води і одразу перестала бути невразливою.

Мешканці гарячково ховали свої скарби та реліквії у надії повернутися. Та їм не судилося це зробити. Можливо, одну із давніх реліквій, схованих саме у ті часи у країні Дорі, можна побачити нині на виставці колекції ПЛАТАР у Києві. Це розкішний візантійський потир — оправлений в золото скляний келих. Вчені датують його VII—IX ст., а є відомості, що знайдено цю річ було у Криму. Можливо, її сховав хтось із священиків перед тим, як до храму увірвалися вороги...

Однак пізніше місто все ж таки піднялося із руїн та проіснувало кілька століть до монгольського нашестя, яке в XIII столітті поставило крапку в його історії. Це був час кривавих воєн, коли загинули сотні тисяч людей, а цілі країни перетворено на пустелю. Майже не залишилося свідків, які могли б описати ті страшні часи. Та одного з таких свідків ви зможете знайти біля підніжжя Ескі-Кермена. Тут є величезна кам’яна брила, яка колись відкололася від скельного масиву. В ній було влаштовано християнський храм. Невідомо, в ім’я яких святих його збудовано. Сучасна назва — храм Трьох вершників закріпилася за ним завдяки єдиній вцілілій фресці. Якщо ви пройдете через вузькі двері у напівтемряву храму, ви побачите її справа від входу, на стіні поруч із вівтарною нішею.

Клейма черепиць із Ескі-Кермена

Хазарський важкоозброєний вершник

На фресці три вершники при повному озброєнні: лускаті панцери, щити за спинами та списи в руках. Вони несуться вскач, зліва направо, ніби поспішаючи із степової рівнини під захист рідних гір. Один із них вражає списом потвору із крилами, за спиною іншого, на коні зображено ще одну, невелику фігурку — жінки чи дитини. Німби навколо голів. Воїни, святі воїни-вершники, мученики за віру, небесні захисники християн від сил пітьми.

Скажемо одразу: зібрання трьох святих вершників-воїнів на одній фресці для візантійського стінопису незвичайне. Знавці бачать тут зображення одразу трьох святих воїнів-вершників: Феодора Стратилата, Георгія та Феодора Тирона (останній врятував на коні свою матір — от вам і зображення жінки). Складається враження, що перед нами меморіал на честь загиблих героїв, які ось уже шість сотень років завмерли на цій стіні у вічному галопі. Хто вони і звідки, кого атакують, куди поспішають і з якою звісткою, кого мають врятувати?

Важко відповісти напевно. Обладунки і зброя воїнів —візантійські. Саме так була споряджена легка кіннота в імператорському війську. Храм датують XIV століттям. Саме перед тим останні воїни імперії або склали голову у нерівних боях, або на останніх кораблях назавжди залишили Замор’я.

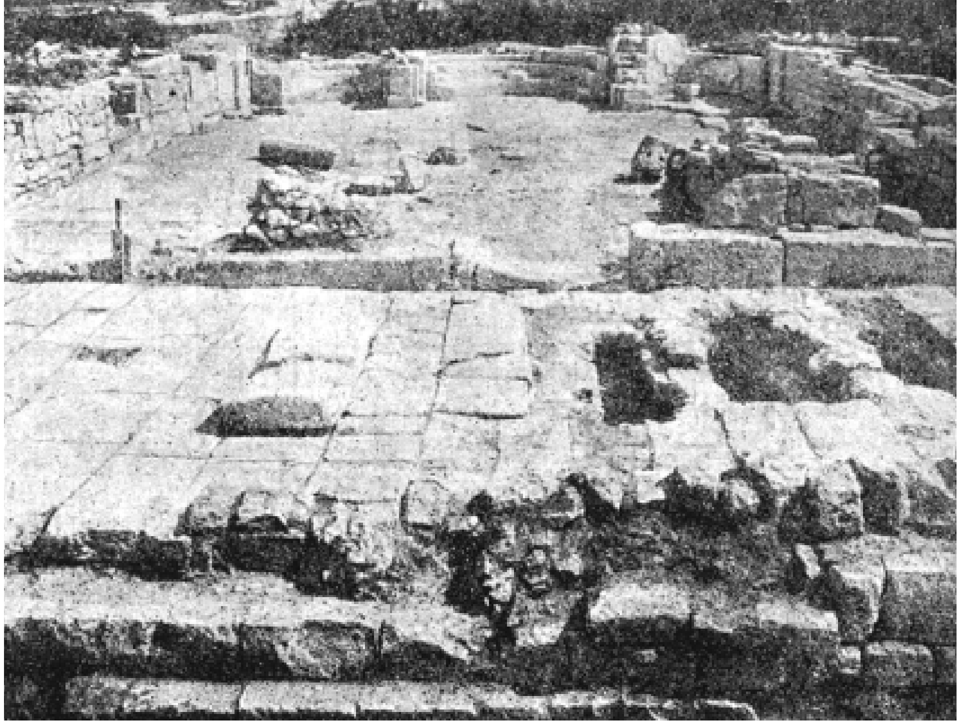
Можна лише спробувати уявити собі те, що ж сталося. Ось вони, звичайно, не святі, а колись молоді і повні сил вершники з візантійської (можливо — останньої) сторожової застави, обидва із однаковими іменами — Феодор, звідси, від підніжжя Ескі-Кермена поспішали сповістити про вороже військо, яке наступає з степу. Сповістити і врятувати від раптового нападу гарнізон найближчого міста? А третій, на ім’я Георгій, подібно до свого святого патрона на чолі решти воїнів, іде у безнадійну атаку проти залізного змія ворожої кінноти, щоб затримати його ударом свого списа хоча б на кілька десятків хвилин? Скільки було таких боїв, таких сутичок ? Не випадково к святі вершники були такі популярні в XIV-XV ст. у Південно-Західному Криму. Лише св. Георгію в той час тут було присвячено майже половину всіх відомих храмів!

Хтось із свідків, а може учасників цього безнадійного бою і погоні, залишився в живих. Відомо, що ті із колишніх підданих імперії, які вирішили все ж таки залишитися на кримській землі, яка давно вже стала їхньою справжньою батьківщиною, згуртувалися згодом під прапором правителя незалежного князівства Феодоро. Можливо, саме хтось із них, ветеранів давніх боїв, уже будучи на схилі літ, замовив будівничим цей храм.

Майстри видовбали у величезному камені церкву, а потім зобразили на фресці святих вершників. Грецькою мовою вирізали поруч напівстертий нині напис: “... написані святі мученики Христові для спасіння душі і відпущення гріхів”. Сюди можна було прийти і помолитися і за святих мучеників і за полеглих колись в нерівних боях друзів. Через півтораста років вже не було кому прийти в давній храм, бо впало перед непереможним воїнством турецького султана князівство Феодоро і загинули останні його міста та їх захисники. Нині лише випадковий перехожий може помолитися тут за спасіння їхніх душ і відпущення гріхів.

Країна Дорі, легендарне Замор’я перетворилися сьогодні на країну для туристів, які можуть отримати велике задоволення від прогулянки давніми шляхами і стежками, оглянути печери, напівстерті написи і фрески. Стати віч-на-віч з тисячолітньою історією давно забутих міст серед зелених долин і неприступних скель Криму.

Михайло ВІДЕЙКО.

Розкопки великої базиліки в Ескі-Кермені, 30-ті роки XX ст.

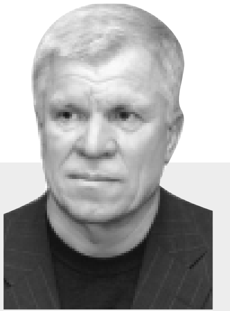

Фрагменти декору базиліки Ескі-Кермена, знайдені під час археологічних розкопок у 30-ті роки XX ст.

СЕЛО
СЕРЕДА, 15 БЕРЕЗНЯ 2006 ■ № 47 (3797)

Випускати техніку, лише щоб задіяти потужності, — шлях в нікуди *стор. 11*

«Аграрієм року» став Олексій ВАДАТУРСЬКИЙ — генеральний директор сільгосппідприємства «Нібулон»

■ ДОСВІД

Простіше простого

Виробниче свято відбулося в Миронівському районі Київської області. Тут офіційно запустили завод м'ясних напівфабрикатів марки «Легко». Хоча, якщо брати до уваги участь в урочистому перерізанні стрічки в. о. віце-прем'єр-міністра Юрія Мельника і радника з питань сільського господарства, природи та якості харчових продуктів посольства Нідерландів Т. Верхагена (з цієї країни на підприємство поставлено обладнання) — подія ця не тільки районного масштабу. Виготовляють на нових потужностях напівфабрикати зі свинини, яловичини і курятини. Нині це 29 найменувань продукції: починаючи від курячого фаршу і закінчуючи готовими сніданками й обідами.

Що одразу впало у вічі під час екскурсії по заводу, яку влаштували господарі прибулим на відкриття гостям, — майже медична стерильність у виробничих приміщеннях. Підприємство працює за європейськими стандартами, і похід цехами дещо уповільнився через санітарні вимоги, які, до речі, непохитно виконує на початку робочого дня кожен, хто трудиться на підприємстві. Усіх без винятку екскурсантів змусили одягнутися в спецодяг і пройти дезінфекцію.

— Завод, — пояснював директор Петро Сокирко, — мобільна структура. Яку саме продукцію буде

поставлено на конвеєр сьогодні, залежить від попиту на ринку. Відповідно під нього перебудовують виробничі лінії.

Появі на світ новий завод завдячує «Миронівському хлібопродукту» — компанії, яка, незважаючи на свою хлібну назву, надійно закріпилася на ринку тваринництва. Споживачам «наших ряб» вона відома насамперед як виробник недорогої курятини. Звичайно, завод має надійний сировинний тил: є можливість на сто відсотків завантажити потужності м'ясом власного виробництва.

Перспективи ринку напівфабрикатної продукції виробники бачать у найрайдужніших кольорах, посилаючись на приклад Західної Європи, де споживання м'ясних напівфабрикатів становить 35—40 кг на людину на рік. В Україні цей показник майже в чотири рази нижчий. Водночас зростає дефіцит вільного часу. Багатьом просто немає коли готувати їжу, і тому набагато зручніше купити напівфабрикати високого ступеня готовності: пельмені, котлети, тюфтельки, биточки і багато чого іншого. До

того ж напівфабрикати, значну частину яких виробляють індустріальним способом, доступні за ціною для людей з різним рівнем достатку, чого не скажеш про більшість видів традиційної м'ясної продукції.

Г. К.

На знімках: в. о. віце-прем'єра Юрія Мельника знайомлять з тонкощами «котлетного» бізнесу; так народжуються напівфабрикати.

Фото з архіву підприємства.

Молочна криза б'є по кишені і по серцю

Крайні зазвичай — селяни

■ СИТУАЦІЯ

Робочий день Леоніди Лівар* (на знімку) *починається вдосвіта і закінчується пізно ввечері. Адже це не жарт: шість корів нагодувати, напоїти, видоїти, хлів почистити. І все — на одні жіночі руки. Живе Леоніда Михайлівна з одинадцятирічною донькою. Двоє старших дітей уже мають свої сім'ї. У Цеценівці, що в Шумському районі на Тернопільщині, вона тримає найбільше корів. Вміє за ними доглядати: хоч на виставці демонструй. Але то все — важка праця.

— Рук не чую, — скаржиться жінка, — а який сенс? За першу половину лютого Шумський маслозавод заплатив по 65 копійок за літр. Душа болить, але якщо ситуація не зміниться, доведеться відправити корівок на бойню.

Якби Леоніда Лівар жила в Польщі, то з усього села лише вона мала б право здавати молоко на завод. Там критерій для господаря-індивідуала — не менше п'яти корів. Поляки вважають, що за такої кількості вже можна налагодити ветеринарний та санітарний контроль. Але Цеценівка далеко не лише від Польщі, а й від обласного центру. За сто кілометрів на базар не наїздишся, тож у місцевих селян альтернативи немає: хочеш чи ні, а доводиться молоко здавати заводові. Взимку — до двох тонн щодня, влітку — п'ять.

— Зниження ціни на молоко, — вважає голова сільвиконкому Віктор Крикончук, — боляче б'є по бюджету більшості мешканців села. До 20 січня завод платив по 90 копійок за літр, потім — по 80, тепер — 65. Корова не лише годує сім'ю. За виручені від продажу молока кошти селяни купують одежину, пальне, міндобрива, оплачують послуги...

Фото автора.

Заготівельні ціни знизили не тільки підприємства-експортери, а й ті, що працюють на внутрішній ринок. Скористалися моментом... До речі, ціни на молокопродукти в магазинах не зменшилися ні на йоту. Стабільно високими залишаються вони і на Тернопільському центральному ринку. Надія Бойко з приміського села Киданців торгує тут двічі на тиждень. Молока, сиру, сметани разом з чоловіком привозять багато, адже тримають чотирьох корів. Торгувати набагато вигідніше, ніж здавати молоко на переробку. Поруч розклала свій товар бабця Марія: дві півлітрові банки сметани, грудка сиру. Продасть, а на виручені гроші купить онукам ковбаси. Хлопці до молока неохочі, їм м'ясо давай. Донька давно наполягає, щоб корову продати, а молоко купувати в сусідів, але бабця не погоджується: «Доки я — доти корова, а вже як мене не стане, то нехай роблять, що хочуть».

На Заході на молочному ринку правлять бал великі товаровиробники. Змушені рахуватися з ними і в нас. Скажімо, товариству з обмеженою відповідальністю «Україна», що в Підволочиському районі, ціни не особливо подиктуєш. Елітна ферма на 500 корів, шведське обладнання, потужні холодильники... Дрогобицький молокозавод бере тут молоко для виробництва йогуртів.

Але скільки таких «Україн» в області? На пальцях однієї руки можна полічити. Поголів'я корів на фермах господарств становить менш як 20 відсотків, тож тепер пожинаємо плоди. Крайні зазвичай — селяни.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

■ SOS

«Б» та «А» —

Доки на вітчизняних заводах із виробництва сільгосптехніки ламають голову над питанням якості продукції, до України завозять комбайни із Замбії та прес-підбирачі з Коста-Ріки

Сигнали про допомогу лунають з «борту» більшості вітчизняних підприємств, які випускають машини для агропромислового комплексу. Більшість селян через безгрошів'я їх майже не купують. У господарствах, де кошти є, — беруть іноземні. Де фінансів небагато — намагаються придбати імпортну «беушну» техніку (завозити, приміром, секондхендівські комбайни без мита законодавство нині дозволяє). Водночас сотні українських тракторів і десятки комбайнів стоять на складах і за нинішньої ситуації навряд чи до початку польових робіт дочекаються свого покупця. І це сумно, бо посівна, як полюбляли писати раніше газети, — «на носі», а й без того недоукомплектований технічний парк на 80 відсотків «виїздив» свій ресурс. Ставлячи собі запитання,

чому іноземці переграють нас на внутрішньому ринку, керівники промислових підприємств, присутні на колегії Держдепартаменту тракторного і сільськогосподарського машинобудування у Глевасі (Київська область), здебільшого, сходились, на двох основних причинах:

а) неувага з боку держави і до галузі, і до агровиробництва загалом;

б) недостатня надійність багатьох машин «made in Ukraine».

Хоча під час виступів промовців були і «в», і «г», і «д», й інші літери...

Дилема, яка зачепила наприкінці минулого — на початку нинішнього року майже всі підприємства галузі: або працювати на склад (причому невідомо, чи знайде продукція покупця і звідки брати оборотні кошти), чи зупиняти виробництво. Перемагало переважно останнє. **Нині на складах і майданчиках Харківського тракторного заводу, Південного машинобудівного, «Ленінської кузні» тракторів є на 250 мільйонів гривень. Знарядь для обробітку ґрунту на різних підприємствах накопичилось більш як на 50 мільйонів, сівалок — на понад 50 мільйонів, жниварок — майже на 5 мільйонів, машин для збирання цукрових буряків — на більш як 10 мільйонів гривень. Продукція продається важко, хоча — парадокс — українському сільгоспвиробництву цієї техніки бракує. Для підприємств галузі це заморожені обігові кошти, яких і так не вистачає для розвитку виробництва і технічного переоснащення.**

Тепер ХТЗ стоїть. Багато інших підприємств сільгоспмашинобудування — на межі зупинки і не мають альтернативних джерел поповнення обігових коштів. Для них це катастрофа.

Генеральний директор ВАТ "Харківський тракторний завод" Олександр Кривоконь **(на знімку)**, аналізуючи виробничу діяльність, каже, що торік підприємство видало «на-гора» 2,5 тисячі тракторів — на 500 більше, ніж у 2004-му.

За оцінками керівника, харків'яни могли б скласти навіть 3,5 тисячі машин.

Але у цьому для підприємства немає сенсу. На кінець минулого року затовареність готовою продукцією сягнула понад тисячу машин. **Слабкість вітчизняного ринку сільгосптехніки, вважає Олександр Кривоконь, характеризується неготовністю багатьох споживачів купувати техніку без державного стимулювання. Із 650 харківських тракторів, придбаних в Україні торік, лише кожен четвертий куплено за повну вартість. 62 відсотки техніки брали за 30-відсоткової компенсації вартості, 12 відсотків — за допомогою державного лізингу. Тож зрозумілим стає рівень державного впливу на забезпечення вітчизняного АПК сільськогосподарською технікою. Образно кажучи: бюджетні гроші неабияк сприяють «проштовхуванню» її на вітчизняний ринок.**

На думку директора, щоб запустити виробництво, і тепер треба вмикнути компенсаційний механізм. Перерозподілити

Із 650 харківських тракторів, придбаних в Україні торік, лише кожен четвертий куплено за повну вартість

«ТО НЕ МІЙ СОБАКА», —

заспокоїв кореспондента головлікар, обминаючи приблудного пса у приміщенні ЦРЛ

■ ПРОБЛЕМА

Як і в багатьох райцентрах нашої області, Криничанська центральна районна лікарня за статусом є базовим медичним закладом, звідки в усі (а їх майже тридцять) населені пункти надаються лікувальні послуги. Якість цих послуг — болюча тема сільської медицини, бо тут є своя об'єктивна закономірність: випускники рідної Дніпропетровської медичної академії не лише профільних спеціальностей за останні два десятиріччя до сіл не доїжджають. А якщо й з'явиться хтось у райцентрі, то як на екскурсію, що швидко завершується від'їздом. Отож і залишається районний лікар у ситуації, що він і швець, і жнець, і на дуду грець.

Роман Колода, фельдшер Мирнівської лікарняної амбулаторії, але зустрічав нас у ролі тимчасового керівника, бо завідувач Андрій Приходько тоді перебував у відпустці. **Штат тут — чотири медпрацівники. Окрім лікаря та фельдшера, ще є акушерка з санітаркою на півставки. Під їхньою опікою перебувають 1560 мешканців, зокрема й 221 неповнолітня дитина, з навколишніх сіл Дружбівської сільради: Мирного, Красного ставу, Дружби, Першозванівки, Сухого хутора, Улянівки, Красноукраїнки, Кам'янчан.**

Роман Євгенович якраз вів прийом у своєму кабінеті, який опалюється місцевим агрогосподарством. Погода стояла не дуже холодна, хворих ще не було. Ми мали нагоду поспілкуватися з ним про медичні реалії в сільському «пейзажі».

— Мене сюди привела безвихідь, бо **як медик із освітою не можу торгувати барахлом на базарі чи бути перекупщиком м'яса (а саме там мої молоді ровесники нині), ось і працюю на ставку 392 гривні...**

«Швидкої допомоги» тут немає, як і фізкабінету, стоматологічного, лабораторії. Хоча років вісім тому були. А нині Роман Євгенович сідає на свого велосипеда чи на попутну машину і їде на виклики до хворих за п'ять—вісім кілометрів. Хвалити Бога, що хоч телефон є, й додзвонюються люди з віддалених сіл. А ось, наприклад, **Улянівка та Першозванівка хоч і мають свої фельдшерсько-акушерські пункти, але там ні опалення, ні зв'язку.** Ми заїжджали до улянівського фельдшера Людмили Могили. Її не було, але нам показали місцеві медичні умови. Прямо біля фельдшерського столика стояв газовий балон з конвектором, що не може обігріти простоpе приміщення із вутлими вікнами. А Людмила Миколаївна перебувала на лікарняному.

...Із забезпеченням ліками у Мирнівській лікарняній амбулаторії — велика проблема, хоч щось і перепадає з району, але за залишковим принципом, бо фінансування йде від відрахувань Дружбівської сільради. А це — 1000 гривень на рік на невідкладні засоби лікування. Медики на сесіях просять значно більше, але сільський голова Микола Коваленко тільки руками розводить, мовляв, і радий би, але де їх узяти ті кошти в цій сільській місцевості. Справді, де знайти спонсорів у розграбованих і напівзруйнованих за останнє десятиліття колись небідних базових господарствах тутешніх сіл, щоб хоч якось зглянулися на медицину.

— Як ви в таких умовах лікуєте людей? — запитую пана Романа.

— Це складне запитання, самі бачите, що **у нас хоч щось є, а в інших ні тепла, ні зв'язку, ні належного медичного інструментарію,** — відповідає фельдшер. — Коли ми не можемо допомогти, направляємо хворих за 16 кілометрів до Криничанської або за понад 60 км до Дніпропетровської обласної чи до Дніпродзержинської міської лікарень. До них теж не один десяток кілометрів...

А якщо, не приведи Господи, якесь запалення? Наймай автомашину, купуй бензин і проси, щоб доправили туди, де є надія на допомогу. Сільські люди співчутливі й виручають лікарів. **Фактом є і те, що захворюваність на туберкульоз, онкологічні недуги в районі перевищують загальнообласні показники, бо їх практично вчасно не виявляють. І нема кому, і не звертають уваги, і просто люди змирилися з такою щоденною безвихіддю. Про які медичні послуги може йтися, коли в Мирнівській лікарняній амбулаторії їх просто нема кому надавати?** Згодом Роман Євгенович доповнив несподіваним зізнанням:

— Робота медика на селі — це повільна деградація як фахівця, як особистості, бо як людина він мусить займатися приватним господарством — кури, гуси, поросята, корова, щоб вижити, бо якесь підвищення зарплати не конкурує із ціновими «балансами» навіть на селі.

Залишаючи цей сільський «осередок» охорони здоров'я, ми стали свідками, як на прийом привели тяжко хвору жінку. Куди її направить фельдшер Роман Колода і хто повезе до лікарні? Серце щемило. Від болю. Та не у кращій ситуації й Олексіївський, Червоноіванівський, Биківський та інші наявні чи тимчасово не існуючі ФАПи...

У Щорській селищній лікарні ми «заряджалися» оптимізмом. Колектив медпрацівників, очолюваний рішучим і безкомпромісним головлікарем Наталією Ісмагіловою, після тривалих і наполегливих «переговорів» із керівництвом району та Криничанської центральної райлікарні, рік тому набув статусу самостійного комунального закладу охорони здоров'я із цільовим фінансуванням, а не із залишкових фондів ЦРЛ, як це було раніше. Депутатський корпус райради підтримав щорсівських медиків, і вони поступово спинаються на ноги.

— Одразу відкрилися очі на все, що було з розподілом коштів для нашого медичного закладу, — кажуть лікарі. — Ми надаємо медичну допомогу понад 13 тисячам мешканців нашого селища трьома «швидкими допомогами», а, наприклад, на медикаменти одержували від 1972 до 2748 гривень на рік, не кажучи вже про виділення мізеру грошей на медобладнання та апаратуру, харчування хворих тощо.

Комунальна самостійність допомогла. Як свідчить кошторис райфінуправління, торік щорсівцям виділено бюджетних коштів понад 1,8 млн. Лікарня ожила, стало повноцінним і регулярним харчування хворих, закупили і завезли необхідне медичне устаткування та апаратуру.

Екс-голова райдержадміністрації Юрій Коваль та голова райради Віктор Петрушевський, до яких письмово зверталися щорсівські медики з вимогами навести лад у фінансуванні сільських закладів медицини та притягнути до відповідальності винних, на думку лікарів, активності не виявили.

Час уже наводити порядок і в цьому неймовірно складному лікувальному господарстві району, впевнене нинішнє керівництво району, хоч конкретної програми нам не показали, але над нею активно працюють, бо дуже вже рішуче вимагає її обласна влада.

Поки що громадянам району від запланованого наведення порядку, як кажуть, ні холодно ні жарко.

Михайло СКОРИК.

Дніпропетровська область.

і тракторам «труба»

бюджетні кошти, аби 80 мільйонів гривень з лізингового фонду додатково спрямувати на 30-відсоткове здешевлення вартості вітчизняної сільгосптехніки.

Але цей механізм не задіяний, так само, як і інші придумані у високих столичних кабінетах заходи, що покликані підвищити купівельну спроможність сільгоспвиробників, а ті, у свою чергу, мали можливість купити напередодні польових робіт знаряддя виробництва і зняти у такий спосіб напруження на підприємствах машинобудування. Щоб в аграріїв з'явилися гроші, на державному рівні вирішено було платити їм дотації на кожен гектар посівів. Але 500 мільйонів гривень, які за планами вже до 1 березня мали б з'явитися на селі, стали замість економічного важеля черговим «блефом» про так звану допомогу з боку держави. Те саме стосується й механізму часткової компенсації процентних ставок користування довготерміновими кредитами.

Треба сказати, що жоден закордонний завод не може дозволити собі виробляти сотні машин «на склад», здебільшого їх починають штампувати, коли є замовлення. Проте годі чекати, що збанкрутілі господарства масово подаватимуть заявки на придбання техніки. Координатором між господарствами та заводами у цьому плані намагається виступати Міністерство аграрної політики, яке щороку скидає на підприємства заявку, сформовану через рай- та облуправління сільського господарства. Останні, в свою чергу, спираються на загальну ситуацію в регіонах. **Керманичі, прагнучи нарешті вивести село з глухого кута, щедро замовляють техніку. Але це певний самообман, бо платять, врешті-решт, за неї конкретні господарства. Тому вартість заявлених нинішнього року тракторів, комбайнів та сівалок перевищує реально викуплені на більш як 500 мільйонів гривень. Зокрема, сільськогосподарських машин недобрали майже на 350 мільйонів, запчастин до них — приблизно на 100 мільйонів, різного обладнання для переробних галузей — до 50 мільйонів гривень.**

Проте вітчизняна техніка накопичується на складах ще й тому, що вона іноді зовсім не відповідає сучасним вимогам. **За даними Держмитслужби, торік в Україну завезено 1337 комбайнів різного призначення на суму понад 76 мільйонів доларів, тракторів — 5223, майже на 72 мільйони, іншої техніки — на 68 мільйонів доларів. Цифри свідчать про те, що в багатьох господарствах віддають перевагу закордонним агрегатам, хай навіть на них не поширюються ні дотації, ні компенсації.**

— Навіть із Замбії, — розповів директор Держсільгоспмашу Володимир Саченко, возять якісь машини для збирання та обмолоту, а з Коста-Ріки торік імпортовано 50 прес-підбирачів. Особливо непокоїть експансія турецьких та чеських млинів, унаслідок чого у складному становищі опинилися вітчизняні виробники аналогічної техніки, зокрема Могилів-Подільський машзавод. Доки приймалося рішення про часткову компенсацію вартості сільгосптехніки — турецької лише в січні завезли 28 одиниць. У них 60 відсотків дотацій державні — такої ціни Могилів-Подільський витримати не може. Гадаю, що і Держсільгоспмашу, і керівникам наших підприємств треба задуматися над шляхами підвищення конкурентоспроможності вітчизняної техніки та захисту українських виробників, можливо, через квотування машин, що завозяться.

Директор Держсільгоспмашу закликав керівників галузевих підприємств добре замислитися над причинами цього явища і вжити термінових заходів із підвищення конкурентоспроможності (читай — якості) вітчизняної техніки. Адже інколи дешевше і вигідніше отримати готові вузол чи деталь належної якості, вироблені колегами, хай навіть за кордоном, ніж самотужки освоювати гаму необхідної комплектації.

Треба сказати, пункту «б» під час колегії також приділялося чимало уваги. Технічна політика ґрунтуватиметься на постулаті: що вміємо якісно робити — виготовлятимемо, що не освоїли чи робимо неякісно — імпортуватимемо. Але нову конкурентоспроможну машинерію таки будемо створювати — під це Держбюджет нинішнього року передбачив 20 мільйонів гривень. Коли вирішуватиметься питання грошової підтримки, по один бік, обіцяють, сядуть науковці, інженери, а по другий — агрономи, тваринники, які аналізуватимуть, треба це чи ні.

Ще 19,3 мільйона піде на технічне переоснащення машинобудування для АПК.

На заводах згадали забутий було досвід залучення провідних іноземних фірм до створення в Україні спільних підприємств з виробництва як нових машин високого технічного рівня, так і якісної елементної бази для вітчизняного сільгоспмашинобудування.

Так, ВАТ «Одессільмаш» збирається разом з фірмою «Лемкен» випускати ґрунтообробну техніку. Кіровоградська «Червона Зірка» у виробництві сівалок кооперується з фірмою «Амацоне». Французька «Моро» закріпиться в Тернополі на місцевому комбайновому заводі, де складатимуть спільно бурякозбиральну техніку. А на ХТЗ досягли домовленостей зі створення тракторів з «Нью-Холландом».

Виробників у дердепартаменті закликали зрозуміти, нарешті, що випускати техніку, лише щоб задіяти потужності, — шлях в нікуди.

Галина КВІТКА.

Фото УНІАН.

■ ЗАПИТУЄТЕ — ВІДПОВІДАЄМО

Можна і магазин

Я отримав у власність земельну ділянку для ведення садівництва і для здійснення цієї діяльності зареєструвався як фізична особа-підприємець. Чи можу я на своїй ділянці для садівництва побудувати магазин для реалізації вирощеної продукції?

Віктор МАРТИНЕНКО.

Вінницька область.

Згідно зі статтею 90 Земельного кодексу, власники земельних ділянок мають право самостійно господарювати на землі, споруджувати жилі будинки, виробничі та інші будівлі і споруди тощо. До того ж власники зобов'язані забезпечувати використання своїх земельних ділянок за цільовим призначенням. Порядок використання земельних ділянок для ведення садівництва визначений статтею 35 Земельного кодексу: земельні ділянки, призначені для садівництва, можуть використовуватись для закладання багаторічних плодових насаджень, вирощування сільськогосподарських культур, а також для зведення необхідних будинків, господарських споруд тощо. Отже, законодавством передбачено право власника ділянки для ведення садівництва на зведення на цій ділянці необхідних для ведення садівницького господарства приміщень, а до таких може належати також і невеликий заклад торгівлі. Але для цього необхідно отримати встановлені законодавством дозволи на будівництво.

Наталя ВІЛАМОВА, юрист.

■ РЕЗОНАНС

Нехай долю землі вирішує народ

Інтерв'ю із секретарем Комітету Верховної Ради з питань аграрної політики та земельних відносин Олегом Юхновським, опубліковане в «Голосі України» від 24.02.2006 року, вселяє надію на відродження українського села, доки в нас є такі спеціалісти у вищому законодавчому органі. Водночас виникає запитання, чому при владі так довго були горе-реформатори, які спровокували такий занепад села і до цього часу ходять в радниках, продовжуючи руйнацію.

Сьогодні всі розуміють, що криза на селі — це результат недолугих реформ аграрних керманичів, котрі поставили під сумнів ефективність великотоварного виробництва. А тому заслуговує на втілення в життя пропозиція Юхновського стосовно концентрування земельних паїв в державних фондах, які, у свою чергу, цілісними масивами надавали б гектари в безстрокову оренду потужним сільгоспвиробникам. Згоден з необхідністю реформування системи агропромислового комплексу, яке забезпечило б галузеве управління АПК. Адже тепер в міністерстві, що об'єднує цілі галузі, конкретно за них ніхто не відповідає, а звідси і кризи: цукрова, м'ясна та інші. Підтримую ідею проведення загальноукраїнського референдуму стосовно запровадження купівлі-продажу земель сільгосппризначення. Нехай долю найбільшого народного багатства — родючих ґрунтів — вирішить народ, а не горе-реформатори.

Леонід КОЗОДОЙ, виконавчий директор асоціації «Поділляцукор».

■ ОФІЦІЙНО

Постанова Центральної виборчої комісії

Про внесення змін до складу окружних виборчих комісій, затвердженого постановою Центральної виборчої комісії від 24 січня 2006 року № 259 «Про утворення окружних виборчих комісій територіальних виборчих округів з виборів народних депутатів України 26 березня 2006 року»

Розглянувши особисті заяви про звільнення від виконання обов'язків голови окружної виборчої комісії та дострокове складення повноважень членів окружних виборчих комісій, подання політичних партій, виборчих блоків політичних партій - суб'єктів виборчого процесу про відкликання членів окружних виборчих комісій та подання кандидатур для включення їх до складу окружних виборчих комісій замість вибулих, відповідно до частини третьої статті 13, частин першої - третьої, дев'ятої - одинадцятої статті 27, пунктів 2, 14 частини другої статті 30, частин третьої, четвертої, сьомої, дев'ятої статті 37 Закону України «Про вибори народних депутатів України», керуючись статтями 12, 13, пунктами 1 - 3 статті 19 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє**:

1. Припинити достроково повноваження таких членів окружних виборчих комісій:

територіальний виборчий округ № 3 (Автономна Республіка Крим):

Матюхін Володимир Петрович, 1952 року народження, освіта вища, проживає в місті Джанкой Автономної Республіки Крим - від Блоку Наталії Вітренко «Народна опозиція» (у зв'язку з особистою заявою);

територіальний виборчий округ № 10 (Вінницька область):

Гуменюк Ольга Андріївна, 1982 року народження, освіта вища, проживає в селі Будки Жмеринського району Вінницької області - від політичної партії «Вперед, Україно!» (у зв'язку з відмовою скласти присягу члена комісії);

Паталаха Анатолій Євгенійович, 1956 року народження, освіта вища, проживає в місті Вінниці - від «Блоку Безпартійних «Сонце» (у зв'язку з відмовою скласти присягу члена комісії);

Тюренкова Ольга Петрівна, 1952 року народження, освіта вища, проживає в місті Жмеринка Вінницької області - від Політичної партії України «Партія політики ПУТІНА» (у зв'язку з відмовою скласти присягу члена комісії);

територіальний виборчий округ № 12 (Вінницька область):

Войтенко Антоніна Іванівна, заступник голови окружної виборчої комісії, 1959 року народження, освіта вища, проживає в місті Хмільник Вінницької області - від Української Народної Партії (у зв'язку з відкликанням цією партією);

територіальний виборчий округ № 48 (Донецька область):

Матьокін Борис Іванович, 1935 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в місті Маріуполь Донецької області - від Української Народної Партії (у зв'язку з відкликанням цією партією);

територіальний виборчий округ № 50 (Донецька область):

Щербіна Ірина Вікторівна, 1984 року народження, освіта базова вища, проживає в місті Красноармійськ Донецької області - від Партії промисловців і підприємців України (у зв'язку з відкликанням цією партією);

територіальний виборчий округ № 63 (Житомирська область):

Лєбєдєв Олександр Валерійович, 1980 року народження, освіта вища, проживає в місті Малин Житомирської області - від Народного Руху України (у зв'язку з особистою заявою);

територіальний виборчий округ № 81 (Івано-Франківська область):

Шевчук Іван Васильович, голова окружної виборчої комісії, 1952 року народження, освіта вища, проживає в селі Вікторів Галицького району Івано-Франківської області - від Політичної партії «Трудова Україна» (у зв'язку з особистою заявою);

територіальний виборчий округ № 93 (Київська область):

Жарких Валентина Андріївна, секретар окружної виборчої комісії, 1941 року народження, освіта вища, проживає в місті Бровари Київської області - від Виборчого блоку: «Блоку Бориса Олійника та Михайла Сироти» (у зв'язку з відкликанням цим блоком);

територіальний виборчий округ № 146 (Полтавська область):

Георгінський Юрій Владиславович, 1963 року народження, освіта вища, проживає в місті Лубни Полтавської області - від партії «Реформи і Порядок» (у зв'язку з особистою заявою);

територіальний виборчий округ № 199 (Черкаська область):

Швед Ольга Олексіївна, 1968 року народження, освіта вища, проживає в місті Черкасах - від Народно-демократичної партії (у зв'язку з особистою заявою);

територіальний виборчий округ № 221 (місто Київ):

Гальченко Віталій Олександрович, 1937 року народження, освіта вища, проживає в місті Києві - від Народного Руху України (у зв'язку з відкликанням цією партією);

територіальний виборчий округ № 222 (місто Київ):

Мельник Надія Іванівна, 1958 року народження, освіта вища, проживає в місті Києві - від Політичної партії «Третя сила» (у зв'язку з особистою заявою);

Олійник Ігор Володимирович, 1979 року народження, освіта вища, проживає в місті Києві - від Народно-демократичної партії (у зв'язку з особистою заявою).

2. Призначити головою окружної виборчої комісії такого члена цієї комісії:

територіальний виборчий округ № 158 (Сумська область):

Самсоненко Іван Іванович, 1945 року народження, освіта вища, проживає в місті Сумах - від Виборчого блоку політичних партій «ЗА СОЮЗ».

3. Призначити заступником голови окружної виборчої комісії такого члена цієї комісії:

територіальний виборчий округ № 143 (Полтавська область):

Заїченко Інна Іванівна, 1964 року народження, освіта вища, проживає в селищі Диканька Полтавської області - від політичної партії «Народний Союз Наша Україна».

4. Включити до складу окружних виборчих комісій таких осіб:

територіальний виборчий округ № 12 (Вінницька область):

Яремчук Олена Костянтинівна, 1951 року народження, освіта вища, проживає в місті Хмільник Вінницької області - від Української Народної Партії, призначивши її заступником голови комісії;

територіальний виборчий округ № 48 (Донецька область):

Лапицька Лідія Олексіївна, 1955 року народження, освіта середня, проживає в місті Маріуполь Донецької області - від Української Народної Партії;

територіальний виборчий округ № 50 (Донецька область):

Дзекунов Анатолій Володимирович, 1956 року народження, освіта вища, проживає в селі Гнатівка Красноармійського району Донецької області - від Партії промисловців і підприємців України;

територіальний виборчий округ № 93 (Київська область):

Бойчук Ольга Іванівна, 1948 року народження, освіта вища, проживає в місті Бровари Київської області - від Виборчого блоку: «Блоку Бориса Олійника та Михайла Сироти», призначивши її секретарем комісії;

територіальний виборчий округ № 98 (Кіровоградська область):

Коркач Галина Іванівна, 1958 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в селищі Голованівськ Кіровоградської області - від політичної партії «Трудова Україна»;

територіальний виборчий округ № 188 (Херсонська область):

Шелудько Анатолій Кузьмич, 1941 року народження, освіта вища, проживає в селищі Новотроїцьке Херсонської області - від Народно-демократичної партії;

територіальний виборчий округ № 199 (Черкаська область):

Будяк Олексій Володимирович, 1966 року народження, освіта вища, проживає в місті Черкаси - від Народно-демократичної партії;

територіальний виборчий округ № 221 (місто Київ):

Потапова Ірина Олексіївна, 1961 року народження, освіта вища, проживає в місті Києві - від Народного Руху України.

5. Цю постанову надіслати відповідним окружним виборчим комісіям для інформування виборців у територіальних виборчих округах.

6. Опублікувати цю постанову в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр», а відповідні витяги з цієї постанови - у регіональних друкованих засобах масової інформації.

Голова Центральної виборчої комісії Я. ДАВИДОВИЧ.

м. Київ, 13 березня 2006 року, № 910.

«Газова війна»: що відбулося?

Проблеми енергетичної безпеки держави

■ ТОЧКА ЗОРУ

Останнім часом на всіх щаблях влади — в уряді, Верховній Раді, а також у засобах масової інформації широко обговорюють проблеми з енергозабезпечення країни. Особливо це стосується природного газу. В ужиток навіть увійшов термін «газова війна», котрим позначають часи, що пережила Україна останніми місяцями.

Мета атаки — газотранспортна система

Як відомо, спочатку у травні 2005 року представники російського «Газпрому» звинуватили Україну в крадіжках газу, а вже у вересні запропонували викупити «порожні» газосховища. Мовляв, вони все одно простоюють. Наступним кроком стала відмова поставляти Україні природний газ в оплату за надані послуги з транзиту за ціною 50 доларів США за 1000 кубометрів. Таку ціну на газ в оплату за надані Росії транзитні послуги було встановлено з урахуванням принципів та вимог міжурядових угод, вона визначалася міжурядовими протоколами в 2002—2005 роках. Крім того, згідно з умовами довгострокового контракту, російський газ за такою ціною мав надходити в Україну до 2009 року, як це було обумовлено Доповненням № 4 до Контракту між «Нафтогазом України» та «Газпромом» про обсяги й умови транзиту російського газу через Україну в 2003—2013 роках від 21 червня 2002 року. Натомість ультимативно була запропонована нова ціна за 1000 кубометрів у розмірі 160 доларів, а згодом і 230. До того ж голова правління «Газпрому» О. Міллер одразу проголосив, що Росія як плату за газ за новою ціною замість фінансових коштів готова отримати право власності на газотранспортну систему України. Вочевидь, саме це й було головною метою Росії.

Представники України в переговорах з російською стороною намагалися зберегти наявні домовленості. Однак, незважаючи на чинні угоди, 1 і 2 січня 2006 року поставки російського природного газу в газопроводи України було зменшено на 120 мільйонів кубометрів на добу, тобто на чверть. З восьми основних газопроводів, якими подавався газ до України (транзит до європейських країн і Туреччини, газ для України в оплату за транзитні послуги), за трьома напрямами подача його була зменшена. Зокрема, через газовимірювальну станцію Суджа постачання було зменшено з 45,8 мільйона кубометрів до 11 мільйонів на добу, через станцію Сохранівка — з 45,7 мільйона кубометрів до 6 мільйонів на добу, через станцію Валуйки — із 51,3 мільйона кубометрів на добу до нуля. Це могло завдати сильного удару по забезпеченню газом Харківської, Луганської, Донецької та Дніпропетровської областей, де зосереджено найбільш енергоємні підприємства важкої промисловості (хімічні, металургійні) та значна частина населення країни. Цілеспрямованість удару по споживанню саме цих областей підтверджується й тим, що основні запаси газу в українських підземних сховищах (80 відсотків) були зосереджені на заході країни. Переорієнтувати роботу магістральних газопроводів із традиційного напряму зі сходу на захід на зворотний напрям технічно складно. Спланована напередодні виборів в Україні енергетична катастрофа у східних областях була відвернута лише завдяки кваліфікованій роботі наших газотранспортних організацій. До речі, якби не масована інформаційна кампанія в засобах масової інформації, то ніхто в Україні і не помітив би, що склалася критична ситуація. Організаторам енергетичної катастрофи не вдалося зірвати святкування Новорічних свят, «заморозити» населені пункти, спровокувати незадоволення людей та зупинити промислові підприємства, більшість з яких узагалі має безперервний цикл виробництва. Не вдалося розбалансувати і роботу газотранспортної системи України шляхом зриву транзиту до країн Європи. Хоча звинувачення в цьому на адресу нашої країни навіть випереджали обмеження поставок газу з Росії.

Це вказує на те, що дана акція готувалася в російському ВАТ «Газпром» заздалегідь і розгорталася за пунктами визначеного плану. Одним із цих пунктів було формування міжнародної думки щодо України як ненадійного партнера у транспортуванні природного газу до країн Європи. І це незважаючи на те, що протягом десятиліть Україна ніколи не допускала зриву поставок природного газу до Європи через свою територію. Показово, що одночасно з цими звинуваченнями Росія наголошувала на необхідності будівництва газопроводів, альтернативних українській системі (Північноєвропейський газопровід у Балтійському морі, друга нитка «Голубого потоку» в Чорному морі, розширення газотранспортної системи в Білорусі, що тепер належить «Газпрому»). До того ж звинувачення у крадіжках газу не підкріплювалися конкретними фактами.

Наприклад, ще на початку травня 2005 року було розпочато пропагандистську кампанію стосовно «крадіжки» 7,8 мільярда кубометрів російського газу з підземних газосховищ України, хоча це абсолютно не відповідало дійсності, і вже 10 червня 2005 року «Газпрому» були надані документи, де містилися дані про обсяги газу, який зберігається в Україні. Фахівці «Газпрому» побували з перевіркою на самих сховищах і також жодних проблем не виникло. Під час переговорів 14 червня 2005 року заступник голови правління «Газпрому» О. Рязанов підписав акт звірки про наявність у підземних сховищах України газу ВАТ «Газпром» за договором № 3ГУ-2000 від 17 квітня 2000 року.

Однак у Москві вочевидь відчували потребу в дискредитації України як газового транзитера перед європейськими споживачами. І вже в липні 2005 року президент Росії В. Путін у черговий раз зробив заяву, наче Україна «тирить газ», наводячи як приклад той само штучно спровокований скандал із «крадіжкою» російського газу з підземних сховищ України. І це через кілька тижнів після того, як «Газпром» не тільки в офіційних документах зняв усі питання, а й ухвалив рішення про продаж цього газу компанії «Росукренерго».

Російська сторона гарантує... тільки на папері

Російська сторона добре розуміла, що для створення штучної енергетичної кризи в Україні, окрім припинення російських поставок, необхідно відсікти поставки газу з Туркменистану. Сама можливість постачання газу в Україну з Туркменистану прямо залежить від можливості його транзиту через території Узбекистану, Казахстану і Росії. Наприкінці 2005 року російський «Газпром» одержав контроль над обсягами транзиту через газотранспортні системи Узбекистану і Казахстану. Отже, можливість транспортувати до України закуплений у Туркменистані природний газ тепер напряму залежить від бажання Росії. А вразливим місцем газотранспортної системи «Середня Азія — Центр» є її недостатня пропускна спроможність — лише 42—44 мільярди кубометрів на рік. НАК «Нафтогаз України» на 2006 рік уклав із Туркменистаном угоду про поставку в Україну 41 мільярда кубометрів туркменського природного газу за ціною 50 доларів за 1000 кубометрів у першому та 60 доларів — у другому півріччі 2006 року. Після цього Росія уклала з Туркменистаном угоду про постачання 30 мільярдів кубометрів у 2006 році до Росії за ціною 65 доларів за 1000 кубометрів. Тож, ураховуючи російський монопольний контроль над газотранспортними магістралями, Україна була позбавлена можливості отримувати туркменський газ для себе. Адже такі політичні союзники Росії, як Узбекистан, у питаннях транспортування природного газу, по суті, виступають як місцеві відділення російського «Газпрому». Тому навіть за наявності угоди про закупівлю газу в Туркменистані ми, на жаль, не маємо жодної можливості доставити його до свого кордону без згоди на це з боку Росії.

Власне кажучи, Росія мала б надати таку згоду, оскільки в міжурядовій угоді від 4 жовтня 2001 року «Про додаткові заходи щодо забезпечення транзиту російського природного газу по території України» чітко зафіксовано: «Російська Сторона гарантує транзит середньоазіатського природного газу для газопостачання споживачів України, здійснюваний на контрактній основі між господарюючими суб'єктами, по території Російської Федерації в обсягах, що визначаються на основі щорічних Міжурядових протоколів на відповідний рік на умовах, аналогічних умовам транзиту Українською Стороною російського природного газу до Західної Європи» (стаття 2). Україна свої зобов'язання виконує — російський газ до Європи йде. А де ж український газ із Туркменистану? Крім того, Росія так і не ратифікувала договір до Енергетичної хартії, бо це передбачало б право безперешкодного транзиту будь-якого іноземного газу через російську газотранспортну систему.

«Стандартизована»...

■ ВЕЛИКІ ПРОБЛЕМИ МАЛОГО БІЗНЕСУ

Мій дід Антон, котрий помер ще до того, як я з'явився на світ, кажуть, був добрим столяром. У нашій сім'ї ще й досі як реліквія зберігається зроблений ним стільчик, що дістався у спадок від батьків. Виросло на ньому не одне покоління з нашого роду, а він і досі нівроку — сідай хоч малий, хоч дорослий. Робив дід і столи та табуретки, й вікна-двері, й ложки вирізав довгими зимовими вечорами... Навіть домовину собі «заготовив» заздалегідь, бо, повернувшися через багато років на батьківщину з донецьких шахт, знав уже, що небагато йому відміряно. Не знав дід тільки одного: якби оце тепер узявся він за своє ремесло, то мав би багато мороки. Хоч і «струмент» тепер добрий, і з «матірялом» проблем особливих нема, та невтямки було б дідові, що робити ослони чи ложки — це «підприємницька діяльність». А, отже, бери ліцензію, веди «булгактерію», плати податки, пиши звіти...

А то прийшов би ще суворий товариш з течкою і давай вимагати: «А де ваші зразки продукції? А як зі стандартами? Як з якістю? Чи маєте акт радіологічного контролю?» Знаючи про непоступливий характер діда Антона, важко було б поручитися за здоров'я того чинуші, який на власній спині відчув би якість дідового товару. Без жодних там стандартів! У ліпшому разі дід і десятому б «заказав» ті ослінчики «стругати»...

Утім, коли навіть припустити, що плюнув би старий Лелюх на своє столярство та й узявся б шити кожухи (а він і це вмів!), то й тут «прижучили» б його перевірялники: «А як з якістю вовни? Хто у вас відповідає за техніку безпеки? Чи сертифіковане шило? Покажіть документи на смушки!»

Отаке було б дідові!

Ще б і штраф «припаяли» — хоч власну домовину продавай!

Смішно? А от полтавцеві Олександрові Козеренку не до сміху. Він, приватний підприємець, теж спокійно собі столярував, від податків не ховався, за оренду невеличкого цеху платив справно, нарікань на свою продукцію не мав... Продукція й справді у нього нівроку — вікна, двері, шафи тощо — все нічим не поступається «заморському» товару, що його завозять до нас у «неміряній» кількості замість того, щоб організувати з нашими майстрами власне виробництво. Але ж то який клопіт! А польські чи іспанські двері — привіз і готово!

Утім, мова не про це. Одного не дуже прекрасного для підприємця дня пожалував до Олександра Миколайовича інспектор з якості державного підприємства «Полтавський регіональний науково-технічний центр стандартизації, метрології та сертифікації» і виявив у маленькій столярні, натрапивши на готові уже двері, «кричущі» порушення. З'ясовується, «перевірена партія дверей дерев'яних ДО-20,6-8,6 в кількості 2 шт., вартістю 1528 грн. не відповідає вимогам указаних НД за такими параметрами: продукція не сертифікована по відсутності маркування, протоколів періодичних випробувань, не проведенню робіт по постановці продукції на виробництво».

Ось так, діду Антоне!

Але й це ще не все. Виявив інспектор і «незадовільну організацію вхідного контролю сировини» та «незадовільну організацію приймального контролю готової продукції — відсутність зразків—еталонів шорсткості та маркування, відсутні сертифікати про якість продукції, не проводяться приймально-здавальні та періодичні випробування».

Транзитна монополія РФ на шляху із Середньої Азії до Європи дає змогу Росії не лише диктувати умови транспортування газу (а це прямо впливає на кінцеву ціну газу), а й висувати політичні вимоги за право користування газотранспортною системою.

ВАТ «Газпром» розуміє, що при постачанні туркменського газу Україна може вистояти проти цінового диктату «Газпрому» та його зазіхань на власність газотранспортної системи України. Саме тому поставки газу з Туркменистану до України були фактично зірвані «Газпромом». Голова його правління О. Міллер кілька разів їздив до Ашгабада на зустрічі з президентом Туркменистану С. Ніязовим. Врешті-решт, ці вояжі досягли своєї мети. Цитуємо офіційну телеграму заступника голови правління «Газпрому» О. Ананенкова від 3 січня 2006 року: «У зв'язку з укладенням контракту між ТОВ «Газекспорт» та ДК «Туркменнафтогаз» 29 грудня 2005 року на закупівлю туркменського газу, з 1 січня 2006 року газ туркменського походження не постачається для споживачів України».

Іншими словами, російська сторона довела до відома Києва, що перекупила в Туркменистану закуплений нами раніше газ. І чекає готовності України погодитися на російські умови поставок газу. Крім того, Москва прямо давала зрозуміти Україні, що коли ми захочемо звернутися до суду в Стокгольмі з приводу порушення «Газпромом» своїх зобов'язань за Доповненням № 4 до Контракту про обсяги й умови транзиту російського газу через Україну в 2003—2013 роках від 21 червня 2002 року, то транзит закупленого Україною газу з Туркменистану до українського кордону буде заблоковано. Але ж у домовленостях із Росією, дію яких ми могли відновити у Стокгольмському суді, йшлося про постачання до України за ціною 50 доларів за тисячу кубометрів лише 25 мільярдів кубометрів російського природного газу, тоді як із Туркменистану ми мали отримати 41 мільярд кубометрів. Без цих обсягів газовий баланс України був би порушений, що призвело б до енергетичної кризи в країні.

Власне кажучи, на створення такої кризи в Україні і були зорієнтовані цілеспрямовані дії Росії. Передбачалося, що тоді Україна швидше погодиться на російські пропозиції стосовно передачі права власності на газотранспортну систему та підземні сховища газу, на що ми не погоджувалися протягом усіх 15 років незалежності. Але, на думку російських стратегів, болюча енергетична криза посеред січневих морозів повинна була примусити Україну поступитися своїм суверенітетом. Саме тому українські урядовці й порушили питання про необхідність звернутися до держав-гарантів, що підписали Меморандум про гарантії безпеки України у зв'язку з її приєднанням до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Пункт 3 цього документа забороняв державам-гарантам, серед яких була і Росія, вдаватися до економічного тиску, щоб підпорядкувати своїм інтересам суверенні права України. На жаль, цим правом Україна не скористалася.

Ціна енерговитратності

Упевненість Росії в можливості досягнути задуманого базувалася на тій винятковій ролі, яку природний газ відіграє в економічному житті України. Його частка у структурі споживання первинних енергоносіїв надзвичайно висока — 41—45 відсотків. Це вдвічі більше, ніж в Європі, та втричі більше, ніж у США. Минулого, 2005, року Україна спожила 76,64 мільярда кубометрів природного газу, що значно більше, ніж у багатьох європейських країнах. Для порівняння: Франція за той само період спожила 48 мільярдів кубометрів, Іспанія — близько 30, а Польща — майже 13 мільярдів. І це зважаючи на те, що кожна з цих країн має близьку до України кількість населення і значно вищі обсяги промислового виробництва. Однак в Україні промисловість надзвичайно енерговитратна. Споживання природного газу на одиницю ВВП у нас у три і більше рази вище, ніж у Західній Європі. Тому власного видобутку природного газу, котрий становить 20 мільярдів кубометрів, Україні не вистачає. В газовому балансі держави близько 70 відсотків становить імпорт, і весь він надходить із території Росії незалежно від країни свого походження. Достатньо сказати, що через територію Україну до Європи транспортується до 120 мільярдів кубометрів російського природного газу, тоді як до однієї лише України — 58—60 мільярдів. Третє місце у світі за обсягами імпорту газу і шосте за обсягами споживання — це Україна. І саме на цій слабкості України вміло грає Росія. І буде грати доти, доки Україна не зменшить споживання газу до розумних меж.

У цій ситуації Україна фактично не мала можливості опиратися російським пропозиціям стосовно нових умов поставок газу в оплату наданих Україною транзитних послуг, що запропонували представники ВАТ «Газпром» 3 січня 2006 року. Зокрема, вони пропонували Україні або замерзнути взимку (січневі морози сягнули мінус 30 градусів!), або погодитися на ціну у 230 доларів за тисячу кубометрів газу, або — на постачання природного газу через посередника «Росукренерго». Цей посередник гарантував, що Україна зможе отримати куплений нею в Туркменистані, Узбекистані, Казахстані природний газ, хоча реально транспортувати його буде «Газпром». Крім того, НАК «Нафтогаз України» повинен був створити з росіянами нову фірму «Укргазенерго», яка продаватиме природний газ на внутрішньому українському ринку. У такий спосіб, росіяни отримали доступ до прибутків від торгівлі газом в Україні без будь-яких соціальних зобов'язань, які має «Нафтогаз України» перед українським народом.

Протиставити російському тиску рішучу єдність

Відомо, що представники деяких політичних партій України, котрі вдавали із себе найбільших патріотів і критиків газових угод від 4 січня, звинувачували український уряд у всіх можливих гріхах. Мовляв, не вміють домовлятися з Росією, створюють спільне підприємство з компанією-посередником, структура котрої непрозора. Їх поправив посол Російської Федерації в Україні В. Черномирдін: «Не треба гарячкувати». Після цього критика українського уряду не зменшилася, однак про непрозору структуру стали згадувати менше. Тим часом Антимонопольний комітет України, попри непрозору структуру, дав згоду на діяльність «Укргазенерго» на українському газовому ринку.

Звичайно, якби Україна мала вибір, то не пішла б на підписання таких угод. Однак унаслідок цілеспрямованої російської операції вона опинилася на межі енергетичної катастрофи і змушена була погодитися на російські пропозиції. Це до певної міри нагадує нашу давню історію, коли у 1665 році гетьман Брюховецький у Москві був примушений укласти так звані Московські статті — договір, котрим була закінчена інкорпорація України до складу Московського царства і розтоптані вольності держави Богдана Хмельницького. Власне кажучи, і сьогодні російська політика переслідує аналогічну мету. Дестабілізація України, створення енергетичної кризи та соціального напруження є кроками в намірах Росії обмежити просування НАТО і ЄС на схід кордонами колишнього СРСР. А саме відродження Росії в Москві розуміють винятково як встановлення її беззаперечного домінування на колишніх радянських теренах. Відтак будь-які спроби захищати національні інтереси України в Москві неодмінно характеризуватися як антиросійські, а друзями вважалися тільки ті, хто погоджувався на російські вимоги. Але мене дивує те, що серед українських політиків знаходяться охочі допомогти Росії поставити український народ на коліна. В найгостріші моменти газової кризи дехто так заходився критикувати дії українського уряду, що ми виявилися нездатними протиставити російському консолідованому тиску свою рішучу єдність. Тому хотілося б, щоб ми брали приклад з російських політиків, які, попри політичні суперечності між різними партіями, національні інтереси Росії не перетворюють на предмет торгу, а навпаки одностайно захищаються. Звичайно, будь-який уряд можна критикувати, але критика повинна бути обґрунтованою та такою, що спрямована на захист національних інтересів. Але чи можна з точки зору захисту національних інтересів вважати «кваліфікованими» пропозиції окремих політиків передати Росії вітчизняну газотранспортну систему або ж здійснювати управління її роботою спільно з «Газпромом». Адже саме цього й домагалася Росія весь цей час.

До речі, в самій Москві постійно відкидають пропозиції іноземних корпорацій стосовно отримання доступу до нафтогазових родовищ Росії. Там справедливо вважають їх головним національним багатством, від розумного користування котрим залежить сьогодення й майбутнє нації. Таку само роль для українського народу відіграють нафто- і газотранспортні системи. Віддавати їх будь-кому було б злочином проти свого народу. Адже ми і без того залежні від поставок вуглеводнів з Росії. І якщо до всього Росія ще й отримає контроль над нашими трубопроводами, Україна миттєво перетвориться на такий собі колоніальний домініон. Тим часом взаємозалежність наших країн (України від російського газу, а Росії від української газотранспортної системи) змушує шукати компроміси і домовлятися між собою.

Повернутися до принципів, закладених у міжурядових угодах

Сьогодні, коли минули морози, ситуація стала менш критичною для України. Тому нам необхідно ретельно обміркувати й визначитися з наступними діями. Зважаючи на взаємозалежність наших країн, урядам потрібно повернутися до чинних напрацювань та принципів, закладених у міжурядових угодах від 18.02.1994 р., 22.12.2000 р., 04.10.2001 р. Як і раніше, Україна має взяти на себе зобов'язання гарантувати надійність транзиту російського газу до країн Європи і Туреччини, а Росія має гарантувати транзит до України природного газу, закупленого в Середній Азії.

Угоди від 4 січня 2006 року були де-факто укладені на корпоративному рівні як наслідок відвертого тиску та економічного шантажу з боку і ВАТ «Газпром», і російського уряду. І вони суперечать наявним міжурядовим договорам. Зокрема, основні економічні показники, обсяги транзиту російського газу територією України, гарантії, умови (ставка, форма оплати, інше) та обсяги, інші показники транзиту середньоазіатського газу територією РФ повинні бути визначені в Міжурядовому протоколі на 2006 рік. Саме такі протоколи ми укладали щорічно і повинні продовжити цю практику. Переговори з РФ для цього потрібно вести в межах комісії «Ющенко — Путін». Водночас ми повинні донести до країн ЄС свою позицію стосовно тиску на Україну з боку Росії, яка використовує своє монопольне становище з постачання енергоресурсів. А під час ведення переговорів з Росією бажано максимально залучати фахівців міжнародних енергетичних організацій (секретаріат Енергетичної хартії, МЕА), оскільки протистояти узгодженій позиції європейців, як свідчить досвід газової блокади України у січні 2006 року, Москва і «Газпром» не можуть.

Для виправдання своєї жорсткої щодо України позиції президент Росії В. Путін докладає значних зусиль із дискредитації України як партнера в газовій сфері. Так, на зустрічі з журналістами в Москві 30 січня 2006 року та під час офіційного візиту до Чехії в лютому 2006-го В. Путін повідомляв про щорічні дотації Україні в обсягах 3—5 мільярдів доларів через занижену ціну на енергоресурси порівняно з ринковими цінами. Такі заяви не відповідають дійсності, оскільки насправді внаслідок дії для Росії пільгових умов транзиту та зберігання російського газу на території України не Росія дотує Україну, а навпаки. Наприклад, у 1993—2005 роках сума недоотриманого Україною прибутку від заниження тарифів на транзит російського газу через Україну становила 25 мільярдів 792 мільйони доларів (або близько 2 мільярдів щорічно). Значними також є втрати України від застосування пільгових тарифів на закачування, зберігання та відбір російського природного газу з підземних сховищ у 1995—2005 роках — за цей час загальна недоотримана Україною виручка від роботи ПСГ становила 1 мільярд 390 мільйонів. А з урахуванням втрат Росії від реалізації природного газу для споживачів України в 1993—2005 роках підсумкові втрати України становлять 21 мільярд 565 мільйонів доларів, або 1 мільярд 735 мільйонів доларів на рік. Отже, це чітко доводить, що не Росія дотує Україну, а навпаки Україна Росію. (Докладніше на цю тему йдеться у статті «Неправду кажете, пане Путін!», «Голос України» від 11 березня 2006 року).

Як зменшити енергетичну залежність?

Одним із шляхів забезпечення енергетичної безпеки держави є розвиток взаємовідносин із Туркменистаном. Тут наші дії мають передбачати такі кроки:

— укладення нового довгострокового договору на постачання природного газу з Туркменистаном після закінчення в 2007 році терміну дії чинної угоди;

— для зменшення кінцевої ціни середньоазіатського газу для України маємо брати максимально можливу участь у видобуванні газу на території Туркменистану та в розвідці вуглеводнів в інших країнах-постачальниках;

— ураховуючи недостатню пропускну спроможність газопроводу «Середня Азія—Центр» (41—42 мільярди кубометрів на рік), потрібно запропонувати Туркменистану свою участь у будівництві нового газопроводу за оптимальнішим маршрутом або ж узяти участь у модернізації чинної системи;

— зняти напруження в питанні розрахунків за спожитий туркменський газ та стосовно можливої зміни ціни продажу Туркменистаном газу восени 2006 року.

Водночас незалежно від відносин з Росією ми, якщо не хочемо повторення газової кризи, повинні щоденно працювати над зменшенням споживання природного газу нашою економікою. Насамперед нам потрібно поступово відмовитися від використання дорогого імпортного газу там, де можемо перейти на вітчизняне паливо. Зокрема, на вугілля, яким Україна забезпечена на 400 років уперед. Окрім того, це поліпшить ситуацію в шахтарських регіонах, де сьогодні немає роботи. Наприклад, у країнах Євросоюзу в місцевій теплоенергетиці замість газу для опалювання широко використовують буре вугілля, торф тощо. Хіба ми багатші за ці країни, щоб спалювати так багато газу?

За умови припинення розкрадань, енергозбереження, ощадливого ставлення до природного газу, ми можемо зменшити потребу України в цьому виді палива до 50 мільярдів кубометрів на рік. Половину з цього обсягу ми можемо видобувати самостійно, а решту імпортувати. А для зменшення залежності України від монопольного російського постачальника нам необхідно знайти альтернативні джерела закупівлі газу та маршрути його транспортування. Ось за таких умов енергетичні кризи остаточно відійдуть у минуле, що істотно зменшить спокусу використовувати поставки енергоресурсів для наступу на суверенітет України.

Для безповоротного виходу зі стану постійної енергозалежності України нам потрібні суспільна злагода і єдність, цілеспрямована політика та одностайність усіх гілок влади і народу.

Іван ДІЯК,
генеральний секретар Національної газової спілки України, радник Президента України.

табуретка

Роблячи висновки, інспектор пише: «Продукція підлягає обов'язковій сертифікації в Україні в системі УкрСЕПРО», а деревина, яку використовує Козеренко, не має «відповідних сертифікатів про якість та висновків Державної санітарно-епідеміологічної служби».

Навряд чи дід Антон чув щось про «систему УкрСЕПРО», але й на його осілнички в Держстандарті, як і Козеренку, приписали б «розробити план організаційно-технічних заходів, в якому слід зазначити конкретні заходи щодо усунення порушень стандартів, норм і правил та причин, які їх викликали. Затверджений план організаційно-технічних заходів у строк не пізніше 5 днів після видачі приписів надіслати до ДП «Полтавастандартметрологія». Та ще і штраф на 600 грн. «припаяли» б з одночасною забороною «реалізації продукції». Отих самісіньких двох дверей, з якими в таку халепу влип підприємець.

— У жодному разі я не заперечую результатів перевірки, — свідчить Олександр Миколайович. — Згоден я і з тим, що продукція має бути якісна, але ж на мою продукцію ніхто й ніколи не скаржився. Навпаки — скаржаться тепер, адже у зв'язку із «забороною реалізації» виходить, що я підвів замовника. Однак, вважаю, що в більшій мірі вимоги перевіряльників мають стосуватися великих підприємств, де продукція поставлена «на конвеєр», — у них є можливість мати технічні, юридичні відділи, лабораторії для випробувань та перевірки якості, а на моєму підприємстві працює лише двоє осіб — я та мій напарник. Виконуємо індивідуальні замовлення, де сам клієнт диктує нам умови замовлення. Здебільшого використовуємо й сировину самого замовника. Навіть якщо бачимо, що той брус вологіший, ніж має бути, ми попереджаємо людину про можливі наслідки. Але ж у даному разі наші клієнти виходять з того, що за матеріал у них, скільки вони можуть заплатити! І це в них я ще повинен вимагати якийсь «сертифікат якості»?!

Я добре пам'ятаю ті часи, коли столярні вироби виготовлялися на державних підприємствах за ГОСТом, який, до речі, діє й нині. Але ж ми пам'ятаємо і якої якості то були товари! Однак кращих тоді не було: ще те спробуй купи! Мало не в кожному сільмазі можна було побачити гітару чи скрипку, виготовлені за відповідними ГОСТами, але як же далеко їм було до звучання інструментів Аматі, Страдіварі, Гварнері... Вважаю, що коли людина не має свого «внутрішнього» ГОСТу, то ніякий паперовий їй уже не допоможе...

...Останнім часом у нас багато декларацій з приводу розвитку малого бізнесу. Але позитивних зрушень у цій сфері чомусь надто мало. Майстра-приватника, як бачимо, й нині намагаються «обкласти» різними інструкціями, надуманими стандартами, суворими приписами й постановами... На нього «точать зуби» всі мислимі й немислимі служби. І замість того, щоб з рубанком у руках людина спокійно заробляла собі на шматок хліба, майстер змушений ходити «по інстанціях», писати пояснення, що «він не верблюд» і навіть «студіювати» закони. Адже в будь-який момент його можуть «прищучити по повній програмі»: незнання законів, мовляв, не звільняє від відповідальності. Як, до речі, трапилося і з нашим героєм, котрий якось не вклався в ліміт використання електроенергії і зрадилий інспектор буквально вигукнув тоді: «Ну от ти й влетів!»

— І досі ще ніхто не прийшов і не запитав: «А може, вам чимось допомогти? — дивується Козеренко. — Адже, повірте, що моя робота — це навіть не бізнес. За моїх оборотів — це виживання, спосіб заробляти власними руками на шматок хліба. До того ж я ще й сплачую державі все, що належить. А мене за це — штрафом! Розумієте, річ не лише в грошах, хоча для мене кожна копійка дорога. Прикро те, що я займаюсь улюбленою справою, я маю певну (вважаю, доволі високу) кваліфікацію, я роблю красиві речі, але держава — в особі своїх чиновників — хоче весь час зробити з мене дурня! Чому так?

І справді, коли нарешті держава опікуватиметься людьми, які її годують, а не вичікуватиме в особі прискіпливого чиновника, доки вони десь «влетять»?

...Ось такі питання лізуть у голову, коли сидиш на дідовому стільчику, змайстрованому півсотні років тому «за відсутності зразків— еталонів шорсткості та маркування». Та, бач, служить і досі. А от віконні рами, виготовлені 10 років тому на місцевому деревообробному комбінаті з дотриманням усіх ГОСТів, торік довелося викинути. Згнили, прокляті!

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Полтава.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Нове — краще

На ВАТ «Херсонські комбайни» за один тільки минулий рік підготовлено до серійного випуску чимало нової техніки.

Це і восьмирядна кукурудзозбиральна машина КМС-8, що агрегатується з комбайнами КЗС-9-1 «Славутич» і «Дон-1500», і семиметрова зернова жниварка ЖЗС-7 для них же, і малий кукурудзозбиральний самохідний комбайн МКС-250. Свого часу технологія збирання врожаю кукурудзи без листостеблової маси підказала заводчанам ідею створення жниварок КМС-6 для «Славутича» і КМС-6-03 для «Дону-1500», які агрегатуються також з іноземними комбайнами. На ринках України і Росії ці жниварки добре зарекомендували себе. Платформу-підбирач до «Славутича» колись поставляв ВАТ «КБ Бердянськсільмаш». Зараз вирішили виготовити її у себе. Триває робота над малим кукурудзозбиральним самохідним комбайном МКС-250 в агрегаті зі жниваркою КМС-6. На «Агро-2007» і на виставці у Києві вже цього року будуть представлені деякі з цих новинок. Уже зараз багато хто з вітчизняних і зарубіжних споживачів виявив до них неабиякий конкретний інтерес. Хоча ще півтора роки тому, до появи нового інвестора, ніхто не вірив, що колишній флагман вітчизняного комбайнобудування просто не припинить своє існування. От що каже заступник голови правління, директор з інвестицій, фінансів та економіки ВАТ «Херсонські комбайни» Наталя Катюха:

— Такий різкий сплеск ділової і виробничої активності цілковито «лежачого» підприємства став можливий завдяки, зокрема, продуманій і грамотній інвестиційній політиці, об'єднанню зусиль облдержадміністрації, КБ «Південне», торгового дому «Украгролізинг», залученню в сферу економічних інтересів ряду банків. Ефективна соціальна політика дала змогу об'єднати працівників заводу в колектив однодумців. Треба просто мати сильне бажання отримувати прибуток саме від реалізації випущеної продукції, а не з розпродажу основних фондів.

На жаль, у нашій країні небагато хто сьогодні може похвалитися такими успіхами. Але радує вже те, що процес економічної стагнації вітчизняної машинобудівної галузі значно сповільнився і почалося відродження промислового виробництва.

Сергій СЕМИРЯДОВ.

■ **ФОТОФАКТ**

Водночас із реконструкцією Шевченківського Національного музею-заповідника в Каневі створюється проект нової експозиції з музейної колекції, яка нараховує понад 20 тисяч унікальних експонатів, пов'язаних з життям та творчістю великого Кобзаря.

На знімку: ***генеральний директор Шевченківського Національного музею-заповідника Мар'ян Піняк представляє план реконструкції музею.***

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

■ **ОГОЛОШЕННЯ**

Господарський суд Дніпропетровської області, який знаходиться за адресою: 49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а, Постановою по справі №Б24/28/06 від 02.03.2006 р. порушив провадження у справі про банкрутство боржника - дочірнього підприємства «Дніпропетровське ремонтно-будівельне управління-1» Закритого акціонерного товариства «Облрембуд» в порядку статті 11 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» по спрощеній процедурі (адреса: 49021, м. Дніпропетровськ, вул. Вишнева, буд. 51, код 05445126), р/р 26007085109243 в ДФ ВАТ «Кредит промбанк» м. Дніпропетровська, МФО 306890, і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Селищева Олександра Іларіоновича, ліцензія АА №719832.

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до ліквідатора (адреса для листування: 49017, м. Дніпропетровськ, а/с 1140).

Господарський суд Дніпропетровської області (49000, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) постановою по справі №Б 40/51/05 від 14 лютого 2006 р. визнав банкрутом Відкрите акціонерне товариство «Дніпрохімремонт», м. Дніпродзержинськ, юридична адреса: 51931, м. Дніпродзержинськ, вул. Горобця, 196, код ЄДРПОУ 04609608, р/р 26002319000201 в КБ «Новий» м. Дніпропетровськ, МФО 305062 і відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Котенко Олександра Сергійовича (ліцензія АА №630018), 49098, м. Дніпропетровськ, а/с 4950, тел./факс: (0562) 34-20-14.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця від дня опублікування оголошення.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-Б) постановою від 09.02.2006 р. по справі 43/29 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру ТОВ «Сільгосппостач» (м. Київ, Кондратюка, 4А, ЄДРПОУ 32914768).

Ліквідатором банкрута призначено Пастернака О. П. (м. Київ, Кондратюка, 4А).

Постановою господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, Адміральська, 22а) від 28 лютого 2006 року у справі № 5/64/06 товариство з обмеженою відповідальністю «В и В» (юридична адреса: 54003, м. Миколаїв, вул. Володарського, 31, кв. 1; р/рах. № 26006000107001 в Філії АКБ «Надра» у м. Миколаєві, МФО 326803; ЄДРПОУ 30333203) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура відповідно до ст. 51 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Тимофеєву Ларису Борисівну (ліц. АА № 668314 від 16.10.03 р., адреса: 54017, м. Миколаїв, а/с 179, тел. (0512) 47-89-69).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Господарський суд м. Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) рішенням по справі №46/158 від 18.03.2005 р., залишеним без змін постановою Київського апеляційного господарського суду від 14.04.2005 р., скасував державну реєстрацію ВАТ «Промтехкомплекс» (адреса: 03110, м. Київ, вул. Клименка, 23, код ЄДРПОУ 13694300, п/р 26002200002181 в КМФ АКБ СР УСБ м. Києва, МФО 322012) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Головою ліквідаційної комісії призначено Семенова Михайла Юрійовича (адреса: м. Київ, пр-т Московський, 28-А літера В).

Кредитори протягом двох місяців після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором до голови ліквідаційної комісії.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-В) порушив справи № 15/72-б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Комерційний центр «Агора-Плюс» (01014, м. Київ, вул. Бастіонна, буд. 15, кв. 55, ід. код 23527313) та № 15/73-б про банкрутство Дочірнього підприємства «Тардис» (01021, м. Київ, вул. Інститутська, буд. 29-А), ід. код 30372939). Розпорядником майна призначено Соловйова Євгена Олександровича (ліцензія Міністерства економіки України серії АБ № 271610 від 26.12.2002 року, адреса: 01030, м. Київ, вул. Чапаєва, 4, оф. 12, тел./факс 494-19-19).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Тернопільської області (46000, м. Тернопіль, вул. Островського, 14-А) порушено справу про банкрутство Сільськогосподарського виробничого кооперативу «Наша земля», справа №17/Б-704, адреса: Тернопільська область, Лановецький р-н, с. Гриньки, і. к. 31092243, р/р №26042104504 в Тернопільській обласній дирекції АППБ «Аваль», МФО 338501.

Розпорядником майна призначено Дідича Володимира Євгеновича (ліцензія серії АБ №116174 від 27.12.2004 р., адреса: 46001, м. Тернопіль, вул. Руська, 17).

Майнові вимоги кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Шановний акціонер ВАТ «Дніпромлин»!

ВАТ «Дніпромлин» на підставі ст. ст. 43, 45 Закону України «Про господарські товариства» повідомляє Вас про проведення загальних зборів акціонерів ВАТ «Дніпромлин», які відбудуться об 11:00 год. 03 травня 2006 р. за адресою: вул. Петровського, 105, смт. Новоолексіївка Генічеського району Херсонської області.

Реєстрація акціонерів та довірених осіб буде проводитися за вказаною адресою з 9:30 до 10:30 годин у день проведення зборів.

Порядок денний:

1. Звіт Ради Директорів Товариства.
2. Звіт Спостережної Ради Товариства.
3. Звіт Ревізійної комісії Товариства.
4. Відкликання та обрання Голови та членів Ради Директорів Товариства.
5. Відкликання та обрання Голови та членів Спостережної ради Товариства.
6. Відкликання та обрання Голови та членів Ревізійної комісії Товариства.
7. Про розподіл прибутку Товариства за 2005 рік.
8. Про затвердження балансу Товариства за 2005 рік.
9. Про внесення змін та доповнень до Статуту Товариства шляхом викладення його в новій редакції.
10. Про укладення договорів купівлі-продажу, застави, іпотеки майна Товариства, та укладення кредитних та інших договорів Товариством.
11. Про передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів новому реєстратору.
12. Про участь Товариства у співзасновництві інших Товариств.
13. Про реорганізацію Товариства.
14. Про ліквідацію Товариства та створення ліквідаційної комісії Товариства.

При здійсненні процедури реєстрації учасників загальних зборів акціонерів кожний акціонер повинен при собі мати документ, до посвідчують особу (паспорт). Для довіреної особи (представника) акціонера додатково до цього мати довіреність на право представляти інтереси акціонера, оформлену згідно вимог чинного законодавства України.

Довідки можна отримати за адресою: м. Дніпропетровськ, вул. Горького, 10/14.

Рада Директорів Товариства.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор АТВТ «Райагротехніка»,

повідомляють про проведення аукціону з продажу активів. На аукціон виставляються активи АТВТ «Райагротехніка»: 1. Споруди та обладнання (54 наймен.), початкова ціна продажу - 35107,84грн. у т. р. ПДВ, гарантійний внесок - 1755,39грн. 2. Споруди та обладнання (33 наймен.), початкова ціна продажу - 5388,36грн. у т. р. ПДВ, гарантійний внесок - 269,42грн. З фіксованими умовами аукціону та технічною характеристикою майна можна ознайомитись у організатора аукціону.

Гарантійний внесок у розмірі 5% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників аукціону - 17,00 грн. перераховуються на р/р 26001301661297 в Путилівському відділенні ПИБ України м. Донецька, МФО 334914, ОКПО 32965615 ТБ «Донецька універсальна товарна біржа». Для участі в аукціоні необхідно надати письмову заяву організатору торгів Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 10 календарних днів із дня публікації інформації до 16.00 год. 24 березня 2006р. включно. Аукціон відбудеться після 10 календарних днів із дня публікації інформації в газеті 27 березня 2006р. об 11.00 на ТБ «Донецька універсальна товарна біржа» за адресою: м. Донецьк, бул. Шевченко, 31. Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу аукціону укладають договір купівлі - продажу з ліквідатором АТВТ «Райагротехніка».

Довідки за телефонами: 304-77-83, 304-37-21 та на сайті: bankruptcy. region. dn. ua.

АТЗТ «Торговельний центр «Молодіжний» (код ЄДРПОУ 13402622)

повідомляє, що загальні збори акціонерів відбудуться 03 травня 2006 р. о 16:00 за адресою: м. Луганськ, вул. Оборонна, 1.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Звіт директора АТЗТ «ТЦ «Молодіжний» про підсумки діяльності за 2005 р.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Про порядок розподілу прибутку та сплату дивідендів.
4. Про реорганізацію АТЗТ шляхом перетворення АТЗТ «Торговельний центр «Молодіжний» в ТОВ «Торговельний центр «Молодіжний».
5. Про умови та порядок обміну акцій на частки в статутному фонді ТОВ.
6. Про затвердження статуту ТОВ «ТЦ «Молодіжний».
7. Про обрання Голови ТОВ «ТЦ «Молодіжний».
8. Про обрання директора ТОВ «ТЦ «Молодіжний».
9. Про обрання ревізійної комісії.

Реєстрація акціонерів та їх представників відбудеться з 15:00 до 15:50 за місцем проведення зборів.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) ухвалою по справі № 43/110 порушив провадження про банкрутство ТОВ «Санрайз-Інвестментс» (03127, м. Київ, пр-т 40-річчя Жовтня, 116-А, Код 23514606, рах. № 26005012713688 в ВАТ «Укрексімбанк», МФО 322313).

Розпорядником майна підприємства призначено Щербаня О. М., ліцензія АБ № 271582 від 30.11.2005 р., поштова адреса: 01030, м. Київ, а/с 157.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства у Львівській області та ліквідатор ВАТ «Маневицький маслозавод»,

смт. Маневичі Волинської обл., вул. Червоноармійська, 16, повідомляє про проведення конкурсу з продажу комплексу майна.

Лот №1: Будівлі та споруди, б/в: склад матеріальний, заг. пл. 268,5 м. кв.; будівля компресорної, заг. пл. 159,2 м. кв.; будівля котельні, заг. пл. 227,9 м. кв.; складські приміщення, заг. пл. 15,2 м. кв.; магазин, заг. пл. 10,8 м. кв.; незавершене будівництво, градирня, протипожежна водойма; сіті каналізації; лінії електропередач; огорожа (сітка). Початкова ціна - 96 000,00 грн., в т. ч. ПДВ.

Гарантійні внески учасників (10% від початкової ціни), реєстраційний збір - 17,00 грн., перераховуються: р/р № 26009034590100 в АКІБ «УкрСіббанк», МФО 351005, м. Харків (відділення 323 у м. Луцьк), код ЄДРПОУ 05501043, ВАТ «Маневицький маслозавод».

Заявки на участь в аукціоні приймаються до 30.03.2006 р. за адресою: м. Луцьк, пр-т, Грушевського, 30/22, тел.: (0332) 77-63-59. У разі надходження однієї заявки проводиться викуп, дві і більше - конкурс. Переможець конкурсу на підставі затвердженого протоколу конкурсу укладає договір купівлі-продажу з ліквідатором банкрута.

Конкурс відбудеться 31.03.2006 р. об 11 год. за адресою: м. Луцьк, пр-т Грушевського, 30/22.

За пропозицією акціонера ВАТ «Авдіївський коксохімічний завод»,

який володіє більш як 10 відсотками голосів, до порядку денного Загальних зборів акціонерів ВАТ «Павлоградвугілля», призначений на 7 квітня 2006 р. додатково вносяться наступні питання:

«10. Про внесення змін до Статуту Товариства.

11. Про ліквідацію структурних підрозділів Товариства».

Телефон для довідок: 8 (05632) 6-11-91.

Генеральний директор ВАТ «Павлоградвугілля»

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а) 03.02.2006 р. порушив справу №20/9б про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Облремпобуттехніка» (91055, м. Луганськ, вул. Котельнікова, 14; р/р 2600930180705 в ЛФАК УСБ, МФО 304018, код ЄДРПОУ 03052434).

Розпорядником майна призначено Бохана Олександра Сергійовича (ліцензія АА №779294 від 18.10.2004 р., який мешкає за адресою: м. Теплогорськ Луганської області, вул. Юності, буд. 11).

Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарським судом Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. героїв ВВВ, 3-а) постановою від 10.02.2006 р. по справі №22/22б Товариство з обмеженою відповідальністю «Гелеос» (смт. Білолуцьк, вул. Куйбишева, буд. 1, Новопсковського району Луганської області, ідент. код 30714371, р/р 26008042690410 в Луганській філії АБ «Брокбізнесбанк», МФО 304632) визнано банкрутом, відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором боржника призначений арбітражний керуючий Ліцоєв Дмитро Валерійович (ліцензія серії АА №520122 від 17 червня 2003 р., що мешкає за адресою: 91000, м. Луганськ, вул. Сєрова, буд. 111).

ДГУ «Агентство з питань банкрутства» повідомляє про проведення аукціону з продажу активів ВАТ «Ремонтно-будівельне управління № 2» в процедурі ліквідації: автомобілі (легкові та вантажні), обладнання (станки деревообробні), дебіторська заборгованість ВАТ АК «Київводоканал» на суму 1 657 540,80 грн. Початкова вартість активів: дебіторська заборгованість — 16 575,41 грн., автомобілі та обладнання — 250 535 грн. з урахуванням ПДВ Місцезнаходження: Київська області, смт. Бортничі, вул. Колекторна, 18. Гарантійні внески в сумі 13356 грн. вноситься на р/р № 2600701403056‌1 в ВАТ «Укрексімбанк» м. Києва, МФО 380333, ЄДРПОУ 05456650. Одержувач: ВАТ «Ремонтно-будівельне управління № 2». Реєстраційні внески в сумі 50 грн. вноситься на р/р № 2600001281914‌5 в ВАТ «Держ. Есп.-ім. банк України» в м. Києві, МФО 322313, код ЄДРПОУ 31025727. Одержувач: ДГУ «Агентство з питань банкрутства. Організатор аукціону: ДГУ «Агентство з питань банкрутства», м. Київ, вул. П. Любченка, 15, тел. 521-19-26. Час прийому заявок: Пн. — Чт. — 10.00—17.00; Пт. — 10.00—15.45. Заявки приймаються до 27.03.2006 року. Аукціон буде проведено 30.03.2006 р. об 11-й годині за адресою: 03150, м. Київ, вул. П. Любченка, 15, актовий зал 5-й поверх.

В оголошенні про банкрутство ВАТ «Плензавод «Дзвінкове», яке надруковане в «Голосі України» №40 від 2.03.06 р. слід читати:

«Претензії кредиторів приймаються протягом 30-ти днів з дня опублікування оголошення»: Золотоверх О. М. має ліцензію серії АА №783056 від 30.03.04 р.

Господарським судом Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) постановою по справі № 21/56/06 від 03 березня 2006 року визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційна фірма «Коринф» (69035, Запоріжжя, пр. Маяковського, 11, код ЄДРПОУ 30546022, р/р 26005055895246 в ЗРУ «Приватбанк», МФО 313399) та відкрив щодо банкрута ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Нікітенко Микиту Олександровича (69096, Запоріжжя, вул. Маршала Чуйкова, 27-А/32, тел. 8 (061) 220-66-89, 8 (050) 421-08-38), ліцензія серії АБ № 271511).

Постановою Господарського суду Черкаської області (18000, м. Черкаси, бул. Шевченка, 307) від 02 лютого 2006 року по справі №01/3563 Відкрите акціонерне товариство «Шполянський цукровий завод», код ЄДРПОУ 00373439, юридична адреса: Черкаська область, м. Шпола, вул. Слобідська, 108, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Осипчука Віктора Миколайовича (м. Черкаси, вул. Смілянська, 113/2, кв. 41) ліцензія серії АА №630045. Тел.: (0472) 65-11-28.

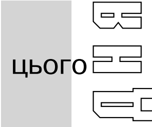
Господарським судом Запорізької обл. (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) Постановою № 25/25/06 від 01.03.06 визнаний банкрутом Сільськогосподарський виробничий кооператив «Садове» (72382, с. Садове, Мелітопольського р-ну, вул. Центральна, 12, ЄДРПОУ: 05528272; р/р 26009325015400 в МФ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 313463), відкрито ліквідпроцедуру згідно ст. 51 Закону. Ліквідатором призначений Дулов І. А. (72100, м. Приморськ, вул. Комсомольська, 28, ліцензія АБ № 176286). Вимоги кредиторів приймаються за місцезнаходженням Ліквідатора.

ПАРНАСик

СЕРЕДА, 15 БЕРЕЗНЯ 2006 ■ № 47 (3797)

16 березня в Україні часом невеликий мокрий сніг і дощ, подекуди слабка ожеледь; у південній частині помірні опади, місцями туман. Температура у південних областях вночі від 1˚ морозу до 4˚ тепла, вдень 2—7˚ тепла, в Криму вночі 2—7˚ тепла, вдень 5—10˚ тепла; на решті територї вночі 0—5˚ морозу, місцями в західних областях та на півночі Лівобережжя 6—8˚ морозу, вдень від 2˚ морозу до 3˚ тепла. На Закарпатті часом невеликі опади, температура вночі 0—5˚ морозу, вдень 3—8˚ тепла

15 БЕРЕЗНЯ

■ *1849. Народився етнограф Володимир Шухевич. Основна праця — «Гуцульщина».* ■ *1919. У Катеринославі засновано український муздрамтеатр.* ■ *1927. У Запоріжжі розпочато будівництво Дніпрогесу.* ■ *1928. До польського сейму обрано 67 представників українців Галичини.* ■ *1975. У Києві відкрито Республіканську дитячу лікарню при НДІ педіатрії, акушерства та гінекології.* ■ *1976. Помер композитор Герман Жуковський.*

■ **З ЖИТТЯ ЗІРКОВИХ**

Пістолетом по голові

отримав соліст української групи «Х-Президенти» Сашко Куцевалов в одному з київських клубів. До цього закладу 8 Березня він прийшов відпочити в компанії музиканта цієї самої групи Льоші Громова і двох дівчат. Там їх упізнав один із шанувальників, який був напідпитку. І почав нав'язуватися в компанію. Йому чемно відмовили в спілкуванні. Тоді він дістав пістолет (не відомо, як він проніс зброю до клубу) і приставив дуло до скроні Льоші. Музикант вибив пістолет, а вчасно підоспілий Сашко узяв громила «у замок» і здав охороні. Дебошира вивели. Але він повернувся, обдуривши сек'юріті, підлетів до Куцевалова і вдарив ззаду пістолетом. Потім знову почав цілитися в Льошу. Сашко знепритомнів, а зловмисник зник з місця злочину. Тепер його розшукує міліція. Цю історію розслідує Шевченківський РВВС столиці.

Леонтьєв зробив ще одну «пластику»

Недавно 57-річний Валерій Леонтьєв вже вкотре звернувся до пластичних хірургів із проханням повернути своєму обличчю колишню молодість. Лікарі запевнили Леонтьєва: найближчим часом він знову помолодшає і стане справжнім красенем. А поки що він ретельно ховається від сторонніх очей. Кажуть, що введений йому під шкіру препарат ботекс спочатку паралізує мімічні м'язи, тому поки що обличчя співака нагадує маску.

Валерій Якович, як відомо, дуже вимогливий до своєї зовнішності. Про кількість зроблених ним пластичних операцій і процедур ходять легенди. Свого часу Леонтьєв став першою зіркою радянської естради, що наважилася зробити собі «пластику». Він одним з перших став жертвою невдалої операції. Тоді поп-мачо зробили операцію на повіках, і тепер він не може до кінця заплющувати очі. Наслідок — одна з основних вимог Леонтьєва до організаторів гастролей: наглухо завішені шторами вікна в номері.

Принадний наречений стане чоловіком Алсу

Одруження співачки Алсу і її коханого — бізнесмена Яна Абрамова — призначено на 18 березня. Приготування до цієї урочистої події майбутні молодята, як і раніше, тримають у найсуворішій таємниці.

Наречений чарівної Алсу — голова ради директорів АТ «Нові збройові технології». Ця компанія виробляє, мабуть, найвідомішу нашу зброю самооборони — ОСА. Але від чарів співачки Алсу 29-річного Яна вона не врятувала.

Подейкували, що наречений має схильність до азартних ігор. Утім, близькі друзі Абрамова це спростовують.

Тривалий час обранець Алсу входив у десятку найзаможніших наречених Росії. Кажуть, на нього «полювала» навіть Ксенія Собчак. Йому приписували романи зі звабливою гімнасткою Аліною Кабаєвою і сповненою томління балериною Анастасією Волочковою. На це Ян каже: мовляв, я — публічна людина, спілкуюся з багатьма, але люблю тільки майбутню дружину.

Сторінка підготовлена за матеріалами і фотографіями інформагентств, інтернет-сайтів та власних кореспондентів.

Сьогодні в Києві стартує Національний тиждень моди

Попереду у столиці — сім днів модного життя. Ця єдина професійна акція у світі моди нашої країни. Її формат відповідає світовим стандартам проведення пер-а-порте. Український тиждень уже ввійшов у календар міжнародних показів. Його спільно проводять оргкомітети українського тижня пер-а-порте «Сезони моди» і міжнародного фестивалю «Київський подіум». Відтепер це їхнє спільне дітище.

Подіумом Тижня моди пройдуть 37 дизайнерських колекцій сезону осінь-зима 2006—2007. Важливою подією стане показ моделей вітчизняних торговельних марок. Тут фахівці можуть на власні очі побачити потенціал українського світу моди, його перспективи вийти на широку публіку та одягти українців в українське. Цей тиждень — не тільки яскраве шоу дизайнерської майстерності, а й час ділових контактів і контрактів, обговорень і планів, відкриття нових імен і договорів про промислове виробництво.

Фото з архіву УНІАН.

На знімку: модель демонструє одяг з колекції дизайнера Айни Гасе.

Кіно про нашу історію

■ **ДЕВ'ЯТА МУЗА**

збираються зняти «Нова студія» (Київ) та Одеська кіностудія. Документальний проект «Історія і культура України» — вельми масштабний. За два роки плановано зробити 30 серій. Епопея складатиметься з трьох тематичних блоків — «Історія України», «Традиції» і «Видатні місця України».

Ідея об'єднати в рамках одного проекту різні етапи української історії виникла ще в 2003 році під час роботи над картиною «Незалежність. Український варіант» (режисер — Ганна Гресь, сценарій — Сергій Рахманін). Критики назвали фільм «спробою кинути виклик історичній амнезії суспільства».

За словами продюсера документального серіалу Олександра Ткаченка, зміст проекту — розповісти те, що і так багато хто знає, але в такий спосіб, щоб це було цікаво всім. Годі вивчати історію нашої держави за документальними серіалами, зробленими за її межами. В Україні є база і творчі сили для того, щоб відтворити самим документальну правду про історію та культуру нашої країни.

Уже завершено роботу над фільмами «Батурин. Забута столиця» (режисер — Ганна Гресь, сценарій — Кирило Лукеренко). Тривають зйомки фільму «Київська Русь». Надалі планують знімати паралельно кілька серій.

Особисте життя мачо

Сім красенів із серіалу «Сім мачо», що транслюється на каналі «1+1», не дають спокою багатьом глядачкам. Як з'ясувалося, ці хлопці в справжньому житті відрізняються від своїх телегероїв.

Наприклад, Жорж Забалета (Алекс) одружений. Його дружина — уроджена чилійка, хранителька вогнища, котра подарувала чоловіку сина, що за чилійськими традиціями вважають великим щастям. Чилійський супермен зізнався, що найбільше цінує в своїй дружині м'якість, романтичність і розуміння.

Філіп Браун (Аріель), персонажу якого в серіалі притаманні гомосексуальні настрої, на думку режисера серіалу Гервала Абрю, заслуговує медаль за хоробрість за те, що він зважився зіграти таку роль. У житті Філіп Браун товаришує із Жоржем Забалета і часто буває у нього в гостях. А от знімальне життя мачо не таке благополучне. У черговій серії місцевий паб, де проходили зйомки, буквально змило прибережною хвилею, і акторів, і апаратуру довелося виловлювати з води.

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО**,
Анатолій **ГОРЛОВ**,
Сергій **ДЕМСЬКИЙ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА**,
Іван **ІЛЛЯШ**,
Світлана **ПИСАРЕНКО**,
Віталій **СУДДЯ**.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі і понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2006 рік: для фізичних осіб — 3,50 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 8,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.
Зам. 077

ВАТ «Видавництво «Вільна Україна» 79026, м. Львів, вул. В. Великого, 2.
Зам. 135

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.
Зам. 1080

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 454-84-92;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Internet: http://uamedia.visti.net/golos